

ΑΓΝΑΝΤΑ ΑΡΤΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
Τριμηνιαίο όργανο
της Αδελφότητας
Αγναντιτών

Γραφεία: Σοφοκλέους 33 - 5ος όροφος - Τ.Κ. 10552 - Τηλ. - Fax: 210-3313.067 - Ιανουάριος - Φεβρουάριος - Μάρτιος 2010, Αρ. Φύλλου 170 • www.agnanta.com.gr

Ο ετήσιος χορός μας και η Πίτα του 2010

Η Αδελφότητά μας μπήκε χαρούμενα και με το δεξί στο 2010. Υποδέχτηκε ομαδικά και επίσημα το Νέο Έτος την 15-1-2010, συνδυάζοντας την κοπή της καθιερωμένης Πίτας με τον ετήσιο χορό της που έγινε στο φιλόξενο κέντρο διασκέδασης «ΤΑ ΑΓΡΙΜΙΑ» του χωριανού μας Γιάννη Μπάμπια. Όσοι συμμετείχαν στη δίδυμη αυτή εκδήλωση ήταν τυχεροί! Έζησαν μια αξέχαστη βραδιά μέσα σε γνώριμο περιβάλλον, γεμάτο ζεστασιά και γεμάτο συγγενικά και φιλικά πρόσωπα. Το γλέντι κράτησε ως το πρωί με αμείωτη ένταση. Οι χωριανοί μας, με συγγενείς, γείτονες και φίλους βρέθηκαν νοερά στο χωριό μας, στις εκκλησίες, τις πλατείες, στους λόφους, στα πυκνά δάση και τις γάργαρες πηγές

Από το χορό της Αδελφότητας

του. Και προπαντός ο καθένας μας πέρασε για λίγο από το πατρικό του σπίτι και από τις φιλόξενες γειτονιές του χωριού μας και έφαγε το πατροπαράδοτο λουκούμι και ήπιε απ' το ντόπιο ρακί.

Την εκδήλωση τίμησαν με την παρουσία τους και γλέντησαν μαζί μας ο Τζουμερκιώτης Βουλευτής Αρτας κ. Δημ. Τσιφάνης, ο Πρόεδρος της Πανηπειρωτικής Συνομοσπονδίας Ελλάδος κ. Κων. Αλεξίου (από το Βουργαρέλι), ο Δημοτικός Σύμβουλος Νικ. Μπάμπιας, ο υπεύθυνος Τύπου και Δημοσίων Σχέσεων της Ομοσπονδίας Τζουμερκιωτών κ. Δημ. Γκορόγιας (από τους Μελισσοσυρρούς), ο Πρόεδρος της ΙΛΕΤ κ. Κώστας Μαργώνης (από τα Γουριανά), ο πρώην Πρόεδρος της Αδελφότητας Σκουπας Ιατρός - Ναύαρχος ε. α. κ. Ηλίας Νάστος, ο έγκριτος δικηγόρος Αθηνών και Πρόεδρος των Γραικικιωτών Αθηνών κ. Φώτης Χαχούλης κ. ά. Την εκδήλωση χαιρέτησαν με τηλεγραφίσματα οι βουλευτές κ.κ. Π. Στασιόνης και Κων. Παπασιώζης, ο πρώην Υφυπουργός Υγείας κ. Γ. Παπαγεωργίου και ο Δήμαρχος Αγνάντων κ. Χρ. Χασιάκος, οι οποίοι δεν μπόρεσαν να παραστούν, λόγω ανεπιλημμένων υποχρεώσεων.

Ο Πρόεδρος της Αδελφότητας κ. Χρ. Χριστοδούλου, με λιτή και μεστή προσοχή, ευχαρίστησε όλους τους παραπάνω, τους φίλους και τους χωριανούς μας και ιδιαίτερα τους εκλεκτούς Αγναντίτες **Αναστάση**, που διατηρούν αλυσίδα αρτοποιειών, για την προσφορά και φέτος, όπως κάθε χρόνο, της Βασιλόπιτας και για την εν γένει συμπαράσταση και συν- *Συνέχεια στη σελίδα 10*

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΑΓΝΑΝΤΩΝ

Προκαταβολικά εξηγούμαι. Η παιδεία είναι κοινωνικό δικαίωμα και φυσικά, όπως κάθε δικαίωμα σε μια δημοκρατικά συνταταμένη πολιτεία, αφορά όλους τους πολίτες. Όλα τα άτομα. Μηδενός εξαιρουμένου.

Από την άλλη κοινωνικό δικαίωμα είναι η αξίωση του ατόμου έναντι του Κράτους να προβεί αυτό σε θετικές παροχές (παιδεία, υγεία, εργασία, προστασία του περιβάλλοντος κτλ.).

Μ' αυτή τη διευκρίνιση φυσικά και δεν δέχομαι ότι κάποιος - ο τάδε ή ο δεινά- εμποδίζει την ίδρυση και λειτουργία Σχολείου. Υπάρχει συνταταμένη Πολιτεία, υπάρχουν αρμόδιοι φορείς και αρμόδια όργανα που είναι επιφορτισμένα με τέτοια καθήκοντα. Υπάρχουν αρετοί άρχοντες που οφείλουν να ασχολούνται μ' αυτά τα θέματα. Τουλάχιστον, οφείλουν να μην κωλυσιεργούν και να μην προβάλλουν προσκόμματα στη λειτουργία του Δημοτικού Σχολείου. Με την έννοια αυτή δεν αποδέχομαι την ταλαιπωρία των γονιών (τόσο καιρό παραστάσεις, υποσχέσεις, αναστολές κτλ.), για να πετύχουν το αυτονόητο: Να λειτουργήσει Σχολείο. "να πάνε τα παιδιά τους, να μάθουν γράμματα".

Αυτά ως εισαγωγή. Ας έρθουμε τώρα στο ιστορικό του θέματος. Στην Αγναντα, όπως και σε άλλα χωριά των Τζουμερκίων λειτουργήσαν για πολλά χρόνια Δημοτικά Σχολεία. Η πορεία όμως των πραγμάτων (εσωτερική μετανάστευση κτλ.) αφαιμάζε τον πληθυσμό από τα χωριά των Τζουμερκίων. Δεν υπήρχαν πλέον παιδιά και γι' αυτό έκλεισαν όλα τα Σχολεία. Σε λειτουργία παρέμεινε μόνο το Δημοτικό Σχολείο Ράμιας, που εξυπηρετεί τους μαθητές απ' όλα τα χωριά του Δήμου Αγνάντων. Η Πολιτεία μισθώνει αυτοκίνητα και μεταφέρουν τα παιδιά στο Σχολείο. (Πόσα πληρώνει; Περίπου όσο κοστίζουν τρεις και βάλε δάσκαλοι!). Επίσης, δεν αναφέρω στην ταλαιπωρία τους. Βλέπεται αυτά τα παιδιά είναι παιδιά ενός κατώτερου Θεού. Γεννήθηκαν στα Τζουμέρκα!

Φέτος, στην Αγναντα "υπάρχει" συγκεκριμένος αριθμός μαθητών, ικανός σύμφωνα με το νόμο, να λειτουργήσει αυτόνομο Δημοτικό Σχολείο. Τόσο απλά και για όλους απόλυτα κατανοητά.

Παραχωρήθηκαν, ασμένως, δύο αίθουσες του κτηρίου όπου στεγάζεται το Γυμνάσιο Αγνάντων και περιμένα ο γονείς την τοποθέτηση δασκάλου/ας, για να αρχίσουν τα μαθήματα. Οι γραφειοκρατικές διαδικασίες εμπόδιζαν...

Όταν, οπότεν, επάν, εαν, επιειδάν... Και γιατί άλλωστε να τρέξει κάποιος αρμόδιος; "Έχουν γονείς τα παιδιά, δεν είναι πρόβλημα δικό μας. Ας τρέξουν οι γονείς..." Και οι γονείς επιδόθηκαν σ' έναν αγώνα δρόμου. Ημιαντοχής, αντοχής, όπως θέλετε πότες του. (Γιατί το λέω αυτό; Θα το δούμε παρακάτω).

Συνεχίζουμε. Συνεκληθή (14/10/2009) το Νομαρχιακό Συμβούλιο Αρτας και έλαβε την ακόλουθη απόφαση: Παραθέτω απόσπασμα των Πρακτικών.

Συνέχεια στη σελίδα 5

Η ΕΤΗΣΙΑ ΓΕΝ. ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΑΓΝΑΝΤΙΤΩΝ ΑΘΗΝΑΣ

Πραγματοποιήθηκε την 28-2-2010 η ετήσια Γεν. Συνέλευση των μελών μας στα ιδιόκτητα Γραφεία της Αδελφότητάς μας (Σοφοκλέους 33). Ο απολογισμός του Δ.Σ. για το χρόνο που πέρασε ήταν πλούσιος και νοικοκυρεμένος και ο Προγραμματισμός της δράσης του για το τρέχον έτος και, κυρίως, για το προσεχές Καλοκαίρι υπόσχεται πολλά.

Από την κοπή της πίτας. Διακρίνονται από αριστερά οι Ν. Αλαχαναίτης, Νικ. Κρεμμπίνης, ο πρόεδρος Χρ. Χριστοδούλου, Χρ. Αρ. Παπακίτσος και ο Χρ. Επ. Παπακίτσος.

Σημειώνουμε με ιδιαίτερη χαρά την πλήρη συμφωνία και τις από κοινού προσπάθειες που κάνουν οι Αδελφότητες και οι Σύλλογοι των Αγνάντων για την προώθηση των εκκρεμών θεμάτων του χωριού μας, σε πείσμα των απαισιόδοξων, των αδιάφορων αλλά κυρίως των φθονερών.

Το Δημοτικό Σχολείο λειτουργεί κανονικά με προοπτικές ευοίωνες. Φαίνεται πως ο «επαναπατρισμός» και νέων Αγναντιτών στο χωριό μας αρχίζει δειλά-δειλά να πραγματοποιείται. Η ζήτηση οικοπέδων για ανέγερση νέων κατοικιών και επαγγελματικής στέγης χρόνο με το χρόνο αυξάνεται. Το ενδιαφέρον μεγάλων Επιχειρήσεων Κοινής Ωφέλειας (Τουρισμός, Κινητής τηλεφωνίας, Εναλλακτικών Μορφών Ενέργειας κ.ά), αρχίζει να εκδηλώνεται. Επί όλων αυτών των θεμάτων ενημερώθηκαν λεπτομερώς όσοι παραβρέθηκαν στη Συνέλευση από τον Πρόεδρο της Αδελφότητας Αγναντιτών της Αθήνας κ. Χρ. Χριστοδούλου και από τον Πρόεδρο του «Εξωραϊστικού Εκπολιτιστικού Συλλόγου Αγνάντων» κ. Κώστα Παπακίτσος. Στη μακρά συζήτηση που επακολούθησε, πήραν μέρος με εισηγήσεις και εποικοδομητικές προτάσεις οι χωριανοί μας κ.κ. Νίκος Αλαχαναίτης (Επίτιμος Πρόεδρος του Συλλόγου Αρτινών Αττικής), Χαρ. Ζάχος (Αντιπρόεδρος Αδελφότητας), Νικ. Κρεμμπίνης (Στρατηγός ε. α), Ανδρέας Σπ. Χαλκιάς, Χρ. Ευαγ. Παπακίτσος, Δημ. Ευαγ. Λεμονιάς, Ευάγγελος Κ. Παπακίτσος, Χρ. Γ. Σιαπάτης, Κώστας Κ. Βρόντος, Αντ. Σαλούρου, Βασίλης Ευαγ. Κώστας, Χριστόφ. Παππάς, Χρ. Αρ. Παπακίτσος κ.ά. Από όλους τονίστηκε με έμφαση η ανάγκη συσπείρωσης όλων μας γύρω από τους κατά τόπους Συλλόγους του χωριού μας και η σημασία που έχει η οποία προσφορά μας προς την ιδιαίτερη Πατρίδα μας. Αυτή πάνει τόπο, αυτή μένει στην ιστορία και αυτή εκτιμάται και αναγνωρίζεται από όλους. Η προσφορά στον εαυτό μας, όσο μεγάλη και αν είναι, κανέναν, πέραν των οικείων μας, ενδιαφέρει εφόσον αυτή δε δίδεται και στην κοινωνία. Τους Ηπειρώτες ευεργέτες και αγωνιστές, τους τιμούν και τους μνημονεύουν και η ιστορία και οι σύγχρονοι τους και οι επό- *Συνέχεια στη σελίδα 10*

Ο Χάρις θυμάται

Και ήταν η ώρα 12!!! Παππού ζύπνα, στην τηλεόραση βγαίνει η Ανάσταση. Ποια Ανάσταση, αφού εγώ είμαι στο κρεβάτι! Γυρίζω απ' το άλλο πλευρό.

Μ. Πέμπτη, έπρεπε να πούμε τα πάθη. Με το καλάθι στο χέρι, περιτυλιγμένο από το μαύρο μαντίλι και από σπίτι σε σπίτι.

«Σήμεραν μαύρος ουρανός σημερον μαύρη μέρα...». Καλή Ανάσταση.

Το βράδυ στα δώδεκα Ευαγγέλια, όλα λένε για το ίδιο γεγονός, για τη σταύρωση του Χριστού

μας. Ο Μάρκος, ο Ιωάννης, ο Λουκάς, ο Ματθαίος και όλοι καταλήγουν στο: «Σταύρωσον, σταύρωσον αυτόν».

Η καμπάνα πένθιμα συνοδεύει τον Παπα-Σπύρο που με τρεμάμενα χέρια και τρεμάμενη φωνή στο: «Σήμεραν κρεμάται επί ξύλου...». Με συντριβή καρδιάς, φιλάμε τον Εσταυρωμένο. Ο πόνος του Ιησού φαίνεται από το πρόσωπό του. Δεν έχει τη μορφή της εικόνας που είναι στην Ωραία Πύλη, που το πρόσωπό του είναι χαρούμενο και επιβλητικό, ενώ στο σταυρό έχει

ένα μεγάλο ερωτηματικό: Γιατί; Το βράδυ της Μ. Πέμπτης προς τη Μ. Παρασκευή έπρεπε να στολίσουμε τον «απτάριον», όπως έλεγε η μάνα μου.

Όλη τη νύχτα με το κοφίνι από σπίτι σε σπίτι «κλέβαμε» λουλούδια. Απαράιτητοι οι κρίνοι της Κυρα Λένας και οι ζουμπουγιές της Σπυριδούλας του Κεράλα.

Μεσημέρι της Μ. Παρασκευής το στρώσιμο του επιταφίου.

«Φως Ιλαρόν Αγίου δόξης θανάτου πατρός...» από τα χείλη του Παπα-Σπύρου.

Ο Χριστός στον τάφο!!! Με κατάνυξη οι χωριανοί φιλάνε την Αγία εικόνα.

Περιφορά το βράδυ. Από μα- *Συνέχεια στη σελίδα 10*

*Ευχόμαστε σ' όλους
τους χωριανούς και φίλους μας
Καλή Ανάσταση
και Χαρούμενο Πάσχα*

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΕΝΗΣΕΙΣ

Η Νάνυ Μαραγκού, το γένοσ Δημ. Καπέλη, απέκτησε στις 27.1.2010, ένα υγιέστατο αγοράκι.

Να της ζήσει.

ΓΑΜΟΙ

Ετελέσθη ο γάμος του Ιωάννη Κωσταντίνου Ζιάβρα από τα Φράστα με τη Χρυσούλα Ραπάκη από την Αθήνα. Ο γάμος έγινε την Κυριακή στα Τουρκοβούνια και ακολούθησε δεξίωση στην Πάρνηθα. Το Δ.Σ. της Αδελφότητας τους εύχεται βίον ανθόσπαρτον.

• Η Σπυριδούλα (Ρούλα) Παπαθεοδώρου, Δικηγόρος (κόρη των εκπαιδευτικών Χρ. Παπαθεοδώρου και της Μαρίας Αρ. Στάμου) και ο Περικλής Γ. Μακρής, Πολιτικός Μηχανικός ΕΜΠ, από το Ζαγόρι, παντρεύτηκαν το Σάββατο 13 Φεβρουαρίου 2010 στον Ιερό Ναό Αρχιμανδρείου Ιωαννίνων. Το λαμπρό ζευγάρι δεξιώθηκε τις πολλές εκατοντάδες των προσκεκλημένων του στο πολυτελές Κέντρο Διασκέδασης «ΧΥΤΟΣ» Luxury Hall και πρωτοστάτησε στους ποικίλους ελληνικούς, και όχι μόνο, χορούς που κράτησαν με αμείωτη ένταση μέχρι τα ξημερώματα. Να ζήσουν ευτυχισμένοι!

ΒΑΠΤΙΣΗ

Στις 22-11-2009 ο Παναγιώτης Κοσιώνης (γιος του Γεωργίου Κοσιώνη) και η σύζυγός του, Σταυρούλα Κοσιώνη (Δημ. Μινζά) βάπτισαν την χαριτωμένη κορούλα τους στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου Καισαριανής και της χάρισαν το όνομα Ιωάννα.

ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Η Κορδαλή Αικατερίνη του Ιωάννου και της Έλλης Τάσου πέτυχε στο Παιδαγωγικό Τμήμα του Πανεπιστημίου Αθηνών.

ΘΑΝΑΤΟΙ

• Απεβίωσε στις 17-12-2009 στην Αθήνα και κηδεύτηκε στην Άγναντα, η Αικατερίνη Γεωργιάκη - Φρίγκα, ετών 100.

• Απεβίωσε την 2-1-2010, συννεπεία τροχαίου δυστυχήματος η Γενοβέφα Ζολώτα, σύζυγος του χωριανού μας Θεολόγου καθηγητή κ Χριστού Ζολώτα. Η κηδεία της έγινε στην Άρτα.

• Απεβίωσε την 20-12-2009 στην Αθήνα και κηδεύτηκε την επομένη από το Κοιμητήριο Αγίων Αναργύρων η Μαρία χίρα Δημ. Ε. Παπακίτσου ετών 77.

• Απεβίωσε στις 21-1-2010 στα Ιωάννινα και κηδεύτηκε στην Άγναντα, η Αικατερίνη Τσίμανα, ετών 86.

• Απεβίωσε την 6-2-2010 στην Άρτα και κηδεύτηκε την επομένη στο εκεί Κοιμητήριο ο Επαμεινώνδας Κ. Παπαγιάννης ετών 84.

• Απεβίωσε την 18-2-2010 στην Άρτα και κηδεύτηκε την επομένη στο εκεί Κοιμητήριο η Αγγελική χίρα Ιωάν. Γεωργονίκου, (το γένος Ν. Παπαδημητρίου), ετών 84.

• Απεβίωσε στις 20-2-2010 στην Αθήνα και κηδεύτηκε στην

Αθήνα, ο Ιωάννης Χουλιάρης του Γεωργίου, ετών 77.

• Απεβίωσε και κηδεύτηκε στη Χαλκίδα (25/2/2010) ο Παναγιώτης Τσάλας συζ. της Αικατερίνης Μικ. Τούμπουρου.

Στους οικείους του εκφράζουμε τα θερμά μας συλλυπητήρια.

Θειάκω Ρίνα, στο καλό!!!

Εκεί ψηλά γεννήθηκε στα Στρανά, όπως λέει και το χαρτί που 'ναι κλεισμένο μέσα σε ζελατίνα το 1926.

Ίσως, λέω εγώ, να 'ταν και το 1922. Ποιός τα λογάριζε τότε τα κορίτσια! Τα γράφανε όταν έρχονταν ο πατέρας από την Ξενιτιά.

Αλήθεια θειάκω Ρίνα σε ποιό μαιευτήριο γεννήθηκες; Είδες θειάκω Ρίνα για μερικούς ανθρώπους η μοίρα χαράσσεται από γεννησιμού τους. Δεν έμαθες πολλά γράμματα, ήταν απωθημένο σου τα παιδιά σου ο Κώστας και η Βάσω να μάθουν γράμματα και τα κατέφερες. Το αετίσιο γαλαζοπράσινο μάτι σου ήταν ο έλεγχος κάθε μεσημέρι. Πως οληγες, διαβάστε, να φύγετε από τη μιζέρια. Μια ζωή μιζέρια θειάκω Ρίνα. Αληθινός κτηνοτρόφος, μια ζωή με τα ζωτάνά. Τα λάτρευες κι αυτά σ' αγαπούσαν ή πρόβατα ήταν ή κατσίκια. Γιατί; τα σκυλιά δεν υπάκουαν; Μια ζωή μ' αυτά. Τα ενδιαφέροντά σου τα «πράματα» όπως έλεγες. Ποιά θέλουν τάισμα, ποιά θέλουν βύζα, ποιά θέλουν χορτάρι. Κι εκείνα τα γουρουνάκια που είχες, τι χαριτωμένα που ήταν. Άντε να τριψέεις στο γάλα ψωμί, να φάνε και τα σκυλιά.

Νύχτα σε νύχτα η ζωή σου, για να 'ναι όλα έτοιμα. Άντε να ετοιμάσεις και στο θείο το Γιάννη τον τροβά με το προσφάι.

Αλήθεια θειάκω Ρίνα, πήγες ποτέ σε κομμωτήριο, φόρεσες κραγιόν, έβαλες πουδρα, φόρεσες τουαλέτα! Εγώ θα 'λεγα τα έκανες όλα αυτά. Σκίες έβαζες, όταν καθαρίζες το μπουχαρή, κραγιόν έβαζες όταν έτρωγες κόκκινα κερδάσια, όσο για πουδρα, άντε όταν κοσκινίζες το αλεύρι.

Φόρεσες και τουαλέτα. Τη φούστα που έπλεκες με την πράσινη και κόκκινη φέλλα.

Συντροφία σου τα αυτοκίνητα, που ερχόταν και φεύγανε. Έλεγες:

– Θα 'ρθουν και τα παιδιά μου και οι εγγονοί μου από τα Γιάννενα!!

Το σπίτι σου πάντα γεμάτο, από φρούτα, λαχανικά, σταφύλια, τσίπουρο, κρασί, τυριά,

βούτυρα, γάλατα, κρέατα, αυγά και όποιοι ερχόταν, έφευγε γεμάτος καλούδια.

Ήθελες θειάκω Ρίνα τα κλαρίνα. Στα πανηγύρια πάντα πρώτη.

Ήθελε να χορτάσει τη χαρά...

Με το ψημένο κοψίδι στον τροβά, το κρασί, το τυρί, το ζυμωτό ψωμί. Καθόσουν κοντά στο χοροστάσι, για να τους βλέπεις να χορεύουν κι εσύ να χαιρέσαι!! Τελευταία έφευγες, ήθελες να χορτάσεις τη χαρά!!!

Στο σπίτι σου όταν άκουγες κλαρίνα έβγαζε το κεφαλομάνηλο, τέντωνες τα χέρια σου, σαν αυτού φτερά και χόρευες επί τόπου. Έριχνες και κανένα κλέφτικο σουρίσμα.

Όλη η ζωή σου ήταν μέσα στη φύση. Ήσουν εσύ πρώτη που άκουγες το ανοιξιάτικο λάλημα του κότσουρα, του αηδονιού του σπίνου. Άκουγες τον κόκορο κι έλεγες:

– 'Ήθε το παλ' κάρμι' και μου 'φερε την Άνοιξη!!

Δεν τα έβαζες με τα αγριοζούλα. Αν η αλεπού έπαιρνε καμιά κότα ή τα αγριοζούρινα έτρωγαν τα καμπρολάχανα έλεγες:

– Αυτά πώς θα ζήσουν αν δε φάνε! Τα ήθελες όλα δικά σου.

Γιατί θειάκω Ρίνα δεν ήσουν εσύ πρώτη που έβλεπες την ανθισμένη κουμαριά, την κουτσουπιά, την αγριοκερασιά, την αγριοκερασιά, την αγριομυδαλιά, τα ρείκια, τη φραξανθιά κι έλεγες:

– 'Ήθε και φέτος η Άνοιξη!!!

Φέτος δε θα 'ρθει, γιατί πήγες ταξίδι.

Όταν σε φέρανε από τα Γιάννενα για την εκκλησία, μη σου φανε παράξενο, τα ζωντανά σου στο δρόμο είχαν παραταχθεί, δεξιά και αριστερά και σε περιέμεναν να σε χαιρετήσουν για τελευταία φορά. Είδες θειάκω Ρίνα και τα ζώα είναι νοητά. Κι ο σκύλος ούρλιαζε στον απέναντι λόφο, κατάλαβε ότι το αφεντικό του έφυγε.

Τώρα θα βρεις τον αδερφό σου που δεν γύρισε ποτέ από την Αλβανία, που πάντα τον περιμένεις!!!

Στο καλό θειάκω Ρίνα!!! Χαρίλαος Ζάχος

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

ΑΗΔΟΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ	20	ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	20
ΑΗΔΟΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ	20	ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΥ – ΚΑΠΕΛΗ ΜΑΡΙΑΝΘΗ	20
ΑΛΑΧΜΑΝΕΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ	20	ΜΠΑΛΑΤΣΟΥΚΑ ΒΙΒΗ	20
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ – ΛΑΓΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ	20	ΝΑΣΤΟΣ ΗΛΙΑΣ	50
ΒΡΟΝΤΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ	20	ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ	20
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΣ	30	ΠΑΠΑΚΙΤΣΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ	30
ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	30	ΠΑΠΑΚΙΤΣΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ	20
ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ	40	ΠΑΠΑΚΙΤΣΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ	20
ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΕΝΗ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ	30	ΠΑΠΑΚΙΤΣΟΣ – ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓ.	20
ΚΟΝΤΟΓΕΩΡΓΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ΜΕΛΙΣΣΟΥΡΓΟΙ)	20	ΠΑΠΑΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ	20
ΖΑΡΑΓΚΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ	30	ΠΟΛΥΖΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ	20
ΖΙΑΒΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ	50	ΠΟΡΦΥΡΙΔΟΥ – ΚΑΠΕΛΗ ΕΥΤΥΧΙΑ	20
ΖΟΛΩΤΑ ΑΓΓΕΛΙΚΗ	20	ΠΡΙΤΣΙΒΕΛΗ – ΒΙΝΝΗ ΣΟΦΙΑ	10
ΘΑΝΑΣΗΣ ΘΑΝΑΣΗΣ	100	ΣΙΑΠΑΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ	20
ΚΑΠΕΛΗ – ΣΙΑΜΕΡΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ	50	ΣΙΑΠΑΤΗΣ ΦΩΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ	20
ΚΑΠΕΛΗΣ ΘΑΝΑΣΑΣ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ	50	ΣΙΑΠΑΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ	20
ΚΑΠΕΛΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ	20	ΣΤΕΡΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ	30
ΚΑΠΕΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (ΑΓΡΙΝΙΟ)	25	ΤΑΤΣΗΣ ΘΑΝΑΣΑΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ	20
ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ	20	ΤΑΤΣΗΣ ΜΙΧΑΗΛΗΣ	60
ΚΟΛΟΒΟΥ – ΚΑΡΒΑΤΑΚΗ ΦΩΤΕΙΝΗ	20	ΤΟΥΜΠΟΥΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	50
ΚΟΝΤΟΓΕΩΡΓΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ	20	ΤΣΙΜΠΕΡΗΣ ΗΛΙΑΣ	15
ΚΟΝΤΟΓΕΩΡΓΟΣ ΣΠΥΡΟΣ	50	ΦΙΛΟΣ ΕΥΡΥΠΙΔΗΣ	30
ΚΟΡΔΑΛΗ – ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΓΛΑΙΑ	20	ΦΙΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ	25
ΚΟΡΔΑΛΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ	50	ΦΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ	40
ΚΟΡΔΑΛΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ	20	ΦΙΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	30
ΚΟΥΤΣΑΝΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ	30	ΦΙΛΟΥ ΝΙΚΗ	30
ΚΟΥΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	20	ΦΛΟΥΔΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ	20
ΚΡΕΜΠΟΥΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ	30	ΦΛΟΥΔΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ	100
ΚΩΝΣΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ	20	ΧΑΛΚΙΑΣ ΑΝΔΡΕΑΣ	20
ΛΕΜΟΝΙΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ	10	ΧΑΜΠΙΠΗ – ΑΛΕΞΑΚΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ	20
ΛΥΤΡΑ ΒΑΓΙΑ	20	ΧΑΡΟΥ ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ	20
ΜΑΡΓΟΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΙΛΕΤ)	30	ΧΑΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛ	20
ΜΑΥΡΟΠΑΝΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ	20	ΧΡΙΣΤΟΓΕΩΡΓΑΚΗΣ ΘΑΝΑΣΑΣ	30

Αν κάποιος δεν δει το όνομά του γραμμένο στις συνδρομές, να περιμένει και το επόμενο φύλλο της εφημερίδας. Αν δεν υπάρχει και τότε, ας επικοινωνήσει με την Αδελφότητα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
ΚΑΙ ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΜΕΝΗ ΣΕ ΔΥΟ ΤΟΜΟΥΣ ΚΑΙ
ΣΕ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΜΟΡΦΗ (DVD) Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ

«ΑΓΝΑΝΤΑ ΑΡΤΑΣ».

ΟΙ ΔΥΟ ΤΟΜΟΙ ΜΕ ΤΑ 169 ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ, ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ
(ΜΑΪΟΣ 1977) ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜ-
ΒΡΙΟΥ 2009), ΘΑ ΔΙΑΤΙΘΕΝΤΑΙ ΣΤΗ ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΤΙΜΗ
ΤΩΝ 200 ΕΥΡΩ, ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΤΟΥΣ ΖΗΤΗΣΟΥΝ
ΜΕΧΡΙ 31-8-2010.

Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ DVD, ΜΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΥΛΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΠΑΝΩ
ΦΥΛΛΩΝ ΚΑΙ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΣΑΣ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ, ΚΑΘΟΡΙΣΤΗΚΕ ΣΤΑ 20 ΕΥΡΩ.

ΤΟ Δ. Σ. ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ

Βλέπω, ακούω, σχολιάζω

Όσοι μπόρεσαν και ήρθαν στον φετινό χορό της Αδελφότητας, σίγουρα θα τον θυμούνται για πολύ καιρό. Μπορεί το πλήθος των προσελθόντων χωριανών μας, για λόγους κατανοητούς, να ήταν μικρότερο από άλλες καλές χρονιές, όμως δεν επηρέασε αρνητικά την επιτυχία της εκδήλωσης. Εμείς οι Αγναντίτες, όταν θέλουμε, ξέρουμε να εκδηλώνουμε, όπως πρέπει, τον ενθουσιασμό μας, να καλύπτουμε τα οποιαδήποτε κενά μας, να δημιουργούμε κατάλληλο κλίμα και να δείχνουμε μέσα σ' αυτό τον πραγματικό μας εαυτό. ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.

Οι βράχοι που έπεσαν στα Τέμπη στο τέλος της περασμένης χρονιάς και έκομαν στα δυο την Ελλάδα καταπληκτικούς και τον άτυχο Ιταλό μηχανικό, φαίνεται πως ξύπνησαν από τον αιώνιο λήθαργο κάποιους αρμόδιους. Αγορούσημμένοι και έντρομοι θυμήθηκαν ότι ποτέ τους δεν είχαν κοιτάξει προς τα πρηνή των στενών να δουν αν οι πάνω απ' τα κεφάλια μας διαβρωσιγενείς βράχοι στέκονται καλά στη θέση τους... Ύστερα από το κακό που έγινε, είπαν πως θα τους ελέγξουν!... Μακάρι να ελέγξουν και τη στατική των βράχων και σε άλλα επικίνδυνα σημεία του οδικού μας δικτύου, όπως και εκείνων που κρέμονται πάνω από τα κεφάλια μας όταν διαβαίνουμε τους δρόμους της ορεινής περιοχής μας, προπάντων εκεί στο Ξεροβούνι. Μπορεί να μπεζέρισαν την κρεμάλα στην «γκρεμίλα» και, κάποια στιγμή, να «θελήσουν» να ροβολήσουν κατά την κοίτη του Αράχθου...

Υπάρχουν κάποιοι κεντροερείς, ελάχιστοι ευτυχώς, που αποβαρύνουν ή πιέζουν συνεργάτες της εφημερίδας μας να σταματήσουν να συνεργάζονται μαζί της, για να «αποχυμαθεί», να στεγνώσει και να κλείσει!... Τους πληροφορούμε ότι ματαιοπονούν. Δε θα νιώσουν ποτέ τους τη «χαρά της καταστροφής»!... Οι συνεργάτες της εφημερίδας μας δεν είναι ετεροκίνητοι, δεν είναι «άβουλα όντα». Έχουν κύρος και προσωπικότητα. Καταβέτοντας κάθε φορά ένα μικρό μέρος από το πλούσιο απόθεμα της ψυχής τους, νιώθουν τη χαρά της προσφοράς και της δημιουργίας. Δεν έχουν καμιά σχέση με εκείνους που «προσεύχονται να πεθάνει το παιδί τους για να μείνει χήρα η νύφη τους». Εδώ πάει «γάντι» και το: «Νά 'κουμε ο Θεός τα όρνια»!...

Στη «διαβούλευση» ή στο διάλογο «στα τυφλά», που γίνεται ενόψει της διοικητικής αναδιάρθρωσης της Χώρας μας, πήγαμε ορμητικά και εμείς οι Τζουμερκιώτες με πρωτοβουλία της Ομοσπονδίας μας. Η αίθουσα της Πανεπιστημιακής Συνομοσπονδίας Ελλάδος ήταν κατάμεστη την 20-1-2010. Παρέστησαν όλοι οι Βουλευτές της Άρτας (κ.κ. Δ. Τσιρώνης, Π. Στασινός, Κ. Παπασαϊώκος), δυο από τους πέντε των Ιωαννίνων (κ.κ. Στ. Καλογιάννης, Αθ. Οικονόμου), οι τέσσερις Δήμαρχοι της περιοχής των Τζουμερκίων, εκ-

πρόσωποι όλων σχεδόν των Αδελφοτήτων και Συλλόγων και παράγοντες της Περιοχής, αλλά κανένας δεν ήξερε, ή δεν ήθελε να μας πει, τι προβλέπει το Σχέδιο «Καλλικράτης» για την οριοθέτηση των νέων διευρυμένων Δήμων. Εκείνο που μάλλον μας απέκλεισαν, είναι ο επανακαθορισμός των ορίων των Νομών. Εικάζεται πως θα παραμείνουν στον πολιτικό μας χάρτη οι παλαιές «καρικατούρες»!... Φαίνεται πως ήταν πιο πρακτικοί οι παππούδες μας που οριοθέτησαν τα χωράφια τους με «χωροτάκτη» τη φυσική ροή των νερών της βροχής...

Αλλά, τόσο σοβαρές και αποτελεσματικές τομές, πώς να τις κάνει ο Καλλικράτης; Ήταν λένε οι σύγχρονοι του (Πλάτων στο «Γοργία»), αρχιτέκτονας του Ε' π. Χ. αιών, αλλά το μόνο σχέδιο που εκπόνησε, ήταν του ναού της θεάς Αθηνάς - Νίκης, που ποτέ δεν εφαρμόστηκε. Ως εργολάβος εργάστηκε στα έργα της Ακρόπολης, πάντοτε υπό τη σκιά του Ικτίου. Ο ίδιος ανέλαβε και την κατασκευή του νότιου σκέλους των «Μακρών Τεικών», αλλά το έργο δεν προχωρούσε, παρά τα μεγάλα λόγια που έλεγε. Γι' αυτό διακομωδίστηκε από τους σύγχρονους του. Ως και ο Πλούταρχος (46-127 μ. Χ), μετά από 500 και πλέον χρόνια, έμαθε για την καζούρα που έβαζαν οι παλαιοί στον Καλλικράτη και έγραφε για την αναποτελεσματικότητά του: «Πάλαι γαρ αυτό φησι: Λόγοισι πρόαγει, έργοισι δ' ουδέ κινεί» (= από παλιά λένε: με λόγια δημιουργεί, αλλά με έργα τίποτε δεν κάνει) ή, όπως θα λέγαμε σήμερα, «με τα λόγια, εκτίζει ανάγια και κατώγια»! Παρά τα όσα οι αρχαίοι του καταμαρτυρούσαν, εμείς ευχόμαστε, το φερόνυμο Σχέδιό του να πετύχει, ώστε και η χώρα μας να ωφεληθεί και η «καθαίρεση» του «Καποδίστρια» να δικαιωθεί και η φήμη του ίδιου ως αρχιτέκτονα να αποκατασταθεί.

Για τα φετινά (αυξημένα) τέλη κυκλοφορίας των αυτοκινήτων, πολλά θα μπορούσα να γράψω, αλλά περιορίζομαι στα παρακάτω: Καλώς «αποσύρθηκε η απόσυρση!», το πανικόβλητο, πρόχειρο και ασυκολόγητο «μέτρο» που πάρθηκε το περασμένο Καλοκαίρι. Όμως, κακώς διατηρήθηκαν τα υπέρογκα τέλη. Κατά τους ειδικούς, δε ρυπαίνουν, εξορισμού, όλα τα αυτοκίνητα μετά την πενταετία. Κατά τους ίδιους, όσα αποδεδειγμένα ρυπαίνουν «αθεράπευτα», πρέπει να στέλνονται στην...ψυκιάμνο και όχι «με τον παρά τους να...» «ρυπαίνουν» και το μαστορά τους». Ως μαθητής είχα ακούσει από τον χωριανό μας καθηγητή αείμνηστο Κων. Γ. Αηδόνη ότι, κατά τους Ρωμαϊοκαθολικούς, οι ψυχές για να μπουσ στον Παράδεισο, έπρεπε να περάσουν πρώτα από το purgatorium (πουργκατόριουμ), δηλ. από το καθαρτήριο για να «ξεπλυθούν» οι αμαρτίες τους. Τώρα, στα γεράματα μου, μαθαίνω ότι και η Εφο-

ρεία, δρώντας σαν καθαρτήριο, «μόλις ακούσει τον ήχο του χρήματος» εξαφανίζεται τους ρύπους των αυτοκινήτων!... Και μη χειρότερα...

Γράφει ο ΧΡ. ΑΡ. ΠΑΠΑΚΙΤΣΗΣ

Αυξήθηκαν τα τέλη κυκλοφορίας... Για το καλό μας!... Αυξάνονται οι αντικειμενικές αξίες των ακινήτων... Για το καλό μας!... Αυξάνονται οι φόροι... Για το καλό μας!... Παγώνουν οι μισθοί και οι συντάξεις... Για το καλό μας!... Μας προεισιάζουν ψυχολογικά να δεχθούμε την περιποίηση του 14^{ου} μισθού... Για το καλό μας βέβαια!... Αυξάνεται η ανεργία... Για το καλό μας, ντέ!... Και εγώ, ο έρμος, με τόσα καλά που με περιμένουν, χαιρώμαι!... Και χαρούμενος απαγγέλλω με υπερφάνεια τους στίχους του Κ. Βάρναλη απ' τη «Μπαλάντα του κυρ' Μένιου». Σας τους μεταφέρω για να χαρείτε και εσείς και αν σας μείνει και λίγο σάλιο για να μην κολλάει η γλώσσα σας, τραγουδήστε τους:

«Χάντε θύμα, χάντε νωμίο / χάντε Σύμβολο αιώνο! / Αν ξυπνήσεις μονομιάς / θά 'ρβει ανάποδα ο νουνιάς».

Λένε πως η Ευρωπαϊκή Ένωση βάζει την οικονομία μας σε «στενό κορσέ» με τις οδηγίες που εκδίδει και με τους ελέγχους, την εποπτεία και την επιτήρηση που μας ασκεί, «για το καλό μας», βέβαια! Έμμεσα, για να κρατήσει και προσοχήματα καθωσπρεπισμού, μπαινεί ακόμη και στους κοιτώνες των νεαρών ζευγαριών και επιτηρεί και ελέγχει και την αναπαραγωγική διαδικασία του ανθρώπινου γένους, φωνάζοντας πάνω στην κατάλληλη στιγμή: «μη...», δεν πρέπει, κοστίζει πολύ!... Δεν κατάλαβε ακόμη η γηραιά Ευρώπη ότι οι φοβισμένοι άνθρωποι δεν μπορούν να γονιμοποιήσουν την κρίση, τα «μαρμάρια» οικονομία. Δεν κατάλαβε ότι «το γήρας ουκ έρχεται μόνον», οποιασδήποτε αιτία και αν το προκαλεί!...

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΑΓΝΑΝΤΙΩΝ ΑΘΗΝΑΣ
 Γραφ. Σοφοκλέους 33
 Τ.Κ. 105 52 ΑΘΗΝΑ
 Τηλ. - Fax: 210-3313067
 www.agnanta.com.gr
 E-mail: info@agnanta.com.gr
Εκδότης:
 Χρήστος Γ. Χριστοδούλου
 Πρόεδρος της Αδελφότητας
Κωδικός: 3734
Υπεύθυνος τυπογραφείου:
ΑΦΟΙ ΖΟΥΜΠΟΥΛΗ Ο.Ε.
 Γεωργιάνη 7 - 2ος όροφος
 Τηλ. - Fax: 210-52.38.107
 E-mail: costasz@yahoo.gr

Κυκλοφορεί ευκρέως μετά την άφιξη του Όλι Ρεν (Επιτρόπου της Ευρωπαϊκής Ένωσης) στην Αθήνα: «Ήρθε στην Αθήνα ο Όλι Ρεν και όλοι στην Ελλάδα κλαίν'!». Φεύγοντας μας είπε χαμογελάστα: «Καλό κουράγιο...». Άραγε του είπαν ότι το «καλό κουράγιο» το λένε θλιμμένα οι Έλληνες για «παρηγορία στον άρρωστο ώσπου να...ξεψυχήσει» ή για παραμυθία στους συγγενείς εάν έχει... εκδημήσει; Ήρθε κι αυτός ο ευλογημένος την 1^η Μάρτη, πριν προλάβουμε να δέσουμε στο χέρι το «μάρτη», (τα «μαρτίτσια») και μαύρισε η καρδιά μας... Ποιος ξέρει αν σε λίγο δεν τρομάζουμε τα παιδιά με το: «Ο Όλι Ρεν, ο Όλι Ρεν στην πόρτα μας» κατά το λατινικό «Hannibal, Hannibal ante portas» (= ο Αννίβας προ των πυλών)!...

Δεν ξέρω τι έπαθα τα τελευταία χρόνια και μου 'ρχονται στο νο μύθοι και ιστορίες. Να... ένας παλιός μύθος που θυμήθηκα: Κάποτε ένας ηγεμόνας, σε κάθε επιβολή νέων φόρων έστελνε στην πίστωση τον έμπιστο πληροφοριοδότη του για δει και να ακούσει τις αντιδράσεις των υπηκόων του. Μάθαινε απ' αυτόν ότι σε κάθε νέο φόρο όλοι έβριζαν, βλαστημούσαν, απειλούσαν. Ο ηγεμόνας, όχι μόνο δεν ανησυχούσε, αλλά έδειχνε χαρούμενος και έλεγε από μέσα του: «καλά πάμε»! Αμέσως καλούσε τον αρμόδιο φορομπήκτη και τον προσέταξε: «Βάλε κι άλλους φόρους, αντέχουν!» Όταν όμως οι φόροι βάραιναν τόσο πολύ, που μόνο οι πλούσιοι συγγενείς και φίλοι του ηγεμόνα μπορούσαν να τους σηκώσουν, ο πληροφοριοδότης τον ενημέρωσε ότι, παραδόξως, οι φτωχοί άνθρωποι, μετά τους τελευταίους ασήκωτους φόρους γελούσαν, τραγουδούσαν, χόρευαν και πολυχρόνιζαν τον ηγεμόνα τους! Δεν είχαν, οι ταλαίπωροι, τίποτε πια για να τους πάρει. «Ούτε σάλιο στη γλώσσα τους» για να τον φτύνουν!... Θυρωθήμενος ο ηγεμόνας φώναξε τον εξίσου σαδιστή φορομπήκτη του και του είπε: «Τώρα που ο Λαός τό 'ριξε στην πλάκα, τα πράγματα τα βλέπω σκούρα. Κοίταξε τι μπορούμε να κάνουμε για ν' αρχίσει ο κόσμος να ξαναβρίξει». «Πολυχρονέμενε μου, είπε εκείνος, τώρα είναι πια αργά. Το μόνο που μας μένει είναι να φύγουμε νύχτα!»... Όχι, μην κάνετε συσοχητισμούς και... προεκτάσεις. Έτσι μου 'ρθε και τό 'γραψα. Συγχωρήστε με. Επαναλαμβάνω: «Το γήρας ουκ έρχεται μόνον»... Βλέπει πολλά, τρώει πολλή σαβούρα και... «φλομώνει»!...

Να, και μια αληθινή ιστορία που αναφέρεται στον ρήτορα Λυσία (459-377 π.Χ): Γεννήθηκε στις Συρακούσες, όπου ο πατέρας του (Κέφαλος), είχε σταλεί από τη Αθηναϊκή Δημοκρατία για «ψίστους εθνικούς λόγους».

Γύρισε έφηβος στην Αθήνα το 412 π.Χ. και, μολοντί «μέτοικος», αγωνίστηκε με πάθος εναντίον των τριάκοντα τυράννων, οι οποίοι σκότωσαν τον αδελφό του και άρπαξαν την οικογενειακή τους περιουσία. Ο ίδιος κυνηγημένος έφτασε στα Μέγαρα και γλίτωσε. Μετά την αποκατάσταση της δημοκρατίας ο Θρασύβουλος πρότεινε στο Βουλευτήριο να του δοθούν, κατ' εξαίρεση, όλα τα πολιτικά δικαιώματα του Αθηναίου πολίτη, λόγω των πολύτιμων υπηρεσιών που προσέφεραν στην πατρίδα ο πατέρας του και ο ίδιος. Οι «Βουλευτές» απέρριψαν την πρόταση, ύστερα από εισήγηση του ρήτορα Δημοσθένη, που είπε περίπου τα εξής: *Ναι μεν οι πατρίδα υπηρεσίες του Λυσία και της πατρικής του οικογένειας είναι πάρα πολλές και εξαιρετικές, εντούτοις δεν είναι αρκετές για να ανταμειφθεί με τη μέγιστη τιμή του Αθηναίου Πολίτη*. Έτσι παρέμεινε «μέτοικος» και για να ζήσει, έγραφε λόγους. Μόνο σε ένα μαιφαικο, στον μικρότερο γιο του Περικλή και της εκ Μιλτιάδου δεύτερης σύζυγού του Ασπασίας, η Αθηναϊκή Δημοκρατία απένειμε, κατ' εξαίρεση, την τιμή του Αθηναίου πολίτη, σε αναγνώριση των υπηρεσιών που πρόσφερε στην Αθήνα ο πατέρας του. Το γεγονός δείχνει δυο πράγματα: α) πόσο τιμητικό θεωρούσαν οι πρόγονοί μας τον τίτλο του Αθηναίου Πολίτη και β) πόσο «χρήσιμος» ήταν ανέκαθεν ο πολύ ισχυρός «μπάρμπα» στην κορόνα!

Στις αρχές τούτου του χρόνου παραβρέθηκα σε μια δημόσια εκδήλωση. Ελάχιστοι με γνώριζαν. Όταν ο παρουσιαστής ανέφερε μεταξύ των προσκεκλημένων με το όνομά μου, πρότασσοντας το «επίτιμος» σε κάποια παλιά μου ιδιότητα, «λουούφαξα»... Δεν κουδύνηκα από τη θέση μου. Μου δόθηκε έτσι η δυνατότητα να ακούσω το νεαρό, που καθόταν δίπλα μου, να ψιθυρίζει στην παρέα του: «Ε... κάποιος ραμολιμένο θά 'ναι». Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο ακριβώς πίσω μου άγνωστος, συνομιλήτορας μου, συμπλήρωσε: «Παιδιά, ο κάθε «επίτιμος» προλαίφεται για τον επόμενο, τον καταληκτικό βαθμό, που είναι εκείνος του αείμνηστου, του ασιδιώσου!... Γέλασα και εγώ μαζί με όλους τους γύρω μου άγνωστους. Στο διάλειμμα οι νεαροί έστησαν πηγάδακι και προσπαθούσαν να συσχετίσουν τις έννοιες των λέξεων συνταξιοδότης, «τέως», «πρώην» και «επίτιμος». «Τοιουλαύτιστα» και άκουσα να καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι όλα αυτά τα «πρόβηματα» αποτελούν φανταχτερά περιτυλιγμένα της επάθειας που εκκράζει ο όρος «ραμολιμένο». Παράλληλα, όμως, είχαν και την περιέργεια να δουν τον... «επίτιμο»! Έ... δεν άντεξα! Αυτοσυστήθηκα που εκκράζει στην κουβέντα, είπα: «Μερικοί επίτιμοι ακολουθούν τη συμβουλή του Γέρου του Μωριά που έλεγε: καλύτερα να ακούνε για σένα παρά να σε βλέπουν. Όσο για τους τέως, τους πρώην ή τους επίτιμους που κάνουν στα σπύτια τους ή πάνε και σε καμιά εκδήλωση, έχω τη γνώμη πως δεν είναι επιζήμιο. Επιζήμιο

Σοβαρά κι εύδυμα

Όλη τη νύχτα πίνουν και χόρευαν, το πρωί, θα φεύγαν για τη Γερμανία.

Οι Γερμανοί ήθελαν εργατικά χέρια, όχι ηλικιωμένους, αλλά την αφρόκριμα του ελληνικού δυναμικού.

Ορισμένοι απ' το χωριό το πήραν απόφαση.

Από τη Γερμανία...

— Θα πάμε στη Γερμανία και θα φέρουμε μάρκα.

Οικοδόμοι οι περισσότεροι και άλλοι τεχνίτες με το διαβατήριο στο χέρι. Όλοι για φεύγα. Ένας χρόνος, δύο χρόνια, τρία χρόνια πουθενά να φανούν. Χριστούγεννα έρχονταν κι έφυγαν μια οι...

Η μοτοσυκλέτα

Γερμανοί ακόμα εκεί.

Ο ταχυδρόμος, ο καλωσυνάτος ο Βαγγέλης ο Ζιάβρας είχε δουλειά. Μοίραζε γράμματα με χαρ-

κτήρες ελληνικούς ο παραλύτης και γερμανικούς ο αποστολέας.

Την ησυχία του χωριού την αναστάτωσε ένας θόρυβος, άγνωστος για το περιβάλλον. Ήρθε ο Γερμανός, από στόμα σε στόμα η είδηση. Ήρθε με μοτοσυκλέτα από τη Γερμανία.

Τσούρμιο στην πλατεία. Οι χαιρετούρες και τα φιλιά έδιναν κι έπαιρναν.

Με κράνος στο κεφάλι με δερμάτινο στενό παντελόνι τύπου Τζέης Ντιν, με μπουφάν όλο φερ-

μουάρ τύπου Στηβ Μα κουήν, φυσικά και γραβάτα. Χιαστί οι φωτογραφικές μηχανές. Οι πινακίδες μενούμερα γερμανικά σαν αυτά που είχαν τα ες ες. χαιρετούσε όλους. Μισά ελληνικά, μισά γερμανικά.

Είχε τάμα προτού πάει στο σπίτι του που τον περιμεναν οι δικοί του, έπρεπε με τη μοτοσυκλέτα να φτάσει στα 1.200 μέτρα στο βουνό, στο εκκλησάκι της Ανάληψης. Κάποιο τάμα, θα 'χει να πραγματοποιήσει, ποιος ξέρει!!

Είπανε πως θα φόρτωνε το θηριο στο μπ' λάρ' του Αιμιλράκ' Καπέλ'. Δε γινόταν το μπ' λάρ' Δε θα 'ντεχε τόσο δρόμο με τόσο φορτίο.

Θα την πάει απ' το δρόμο που περνούσε η «αράδα». Με τη βοήθεια της «κυρά μ' Ανάληψ'» που έλεγε και η βάρβα η Αλέξω, έφτασε στα 1.785 μέτρα στο βουνό. Άναψε το κερί και ύστερα στο σπίτι, που τον περιμεναν οι δικοί του, φυσικά με το Μανουσάκια και το Χστόφορο.

Ευάγγελος Παπακίτσος του Κων/ντίνου και της Τασούλας κάτοικος Αγνάντων και Δευκαντί Ευβοίας, επιχειρηματίας.

Να 'σαι καλά Βαγγέλη, χωρίς μοτοσυκλέτα και τρέλλα!!!

Γράφει ο
Χάρης Ζάχος
Συντάχως Δάσκαλος
- Σηγηγράφος

Φωτοαποδείξεις

Σχολιάζει ο αντιπρόεδρος της Αδελφότητας Χάρης Ζάχος

Μιχάλης Τάτσος

Έφυγε, πήρε τον «καρνάβαλο» κι όπου τον θγάλε. Αμούστακο παιδί, με ώριμη σκέψη. Είδε πως δε θγαίνει φωμ/ι στο χωριό και πήρε των οματιών του, για που; για το άγνωστο. Την άκουσα την ιστορία του, ίδια με του Οδυσσέα και στην ξηρά και στη θάλασσα.

Μόνο στον παγκόσμιο χάρτη μπορείς να βρεις τις πόλεις που γνώρισε, τις θάλασσες που πέρασε, άντε και τα πλωτά

ποτάμια.

Τον είχανε ξεγράψει, που τηλεφώνα, που γράμμα, για χρόνια πολλά.

Ο κυρ-Βασίλης, ο πατέρας του, πάντα περίμενε κι όταν τον ρωτούσαν έλεγε:

— Ο Μιχάλης καλά είναι και ταξιδεύει!!

Ναι, ο Μιχάλης ταξίδευε, βρέθηκε και στη θάλασσα ναναγός, αλλά ο θεός είναι μεγάλος.

Κρουαζιερόπλοιο τον έβγαλε στο Μόντρεαλ του Καναδά. Όλοι τον κυνηγούσαν. Από την Ελλάδα που ήταν λιποτάκτης αλλά και οι τοπικές αρχές. Δεν έχει χρόνο μπροστά του. Παντρεύεται και γίνεται μπαμπάς. Αποκτά την Καναδική υπηκοότητα.

Ασχολήθηκε με εσοιατόρια και διέπρε-

ψε και το 1973 γίνεται κατασκευαστής πολυκατοικιών και συνεχίζει τη δουλειά του ο γιος του.

Ο Μιχάλης, που ζει βθεαία στον Καναδά, δεν ξέχασε την πατρίδα του, αλλά θέλει και να τη βλέπει.

Φωτογραφίες του χωριού και του Μανουσάκια τις έκανε επικέτες και τις βάζει επάνω σε μπουκάλια με κρασί, δικής του παραγωγής.

Μιχάλη, να 'σαι καλά και να μαθαίνουμε τα νέα σου.

Στις φωτογραφίες τα σχολιάω.

Απ' τον Καναδά με αγάπη
Μιχάλης Τάτσος

Ο Κώστας και ο σκύλος του

Ο Κώστας ο Νίκου, ή ο Κώστας του παπα-Χοτόφορ' ή ο Κώστας. Ο Βήρας ή σκέτος βήρας, λέει

Σιγά ρε Βήρα, μη διαβάζει και εφημερίδα. Σαν το σ'κλί το δ'κό μ' δεν υπάρχει άλλο.

Ο σκύλος του Χάρη, ο Σιράτος

Σου διν' να καταλάβ'ς που είναι ο λαγός, η πέριδα, η μπεκάτοα. Νοητώ σας λέω!!!

Όλα αυτά στο καφενείο και για να μην τον στενοχωρήσουν όλοι λένε: — Το σ'κλί τ' Κ'ώστα, άλλο πράμα.

Όταν αρρωσταίνει ή τραυματίζεται, όπως είναι απί' το κυνήγι τον πάει, τον πήγαινε, στο σκυλογιατρό στα Γιάννενα και καθόταν δίπλα στο σκύλο του, μην πάθει τίποτα!!!

Μήνας Φλεβάρης, τέλος της κυνηγητικής περιόδου, το σκύλο του Κώστα τον βρήκαν... κρεμασμένο!!!

Επιτυχίες

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΣΧΟΛΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ - ΤΗΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΩΝΕΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΕΠΙΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑΣ
157 04 ΑΘΗΝΑ (ΣΟΦΡΑΦΟ)

Σας ευχαριστούμε θερμά για την άμεση ανταπόκριση στο αίτημά μας και τη μερίμνα για την προσφορά των βιβλίων στην πατρίδα των Σοφοκλήτων «Αγναντοίτα Σοφοκλήτων» ή «Ευφώνιας Αγνάντων. τ. Α.». Αθήνα 7 Ιουλίου 2009

Από τη Βιβλιοθήκη της Πατρίδας

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΑΓΝΑΝΤΩΝ

Συνέχεια από τη σελίδα 1

ΝΟΜΑΡΧΙΑΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΑΡΤΑΣ

Απόφαση Πρακτικού 12/2009

Αριθμ. Απόφασης: 101 / 2009

Θέμα: «Έγκριση λειτουργίας παραρτήματος του Δημοτικού Σχολείου Ράμιας στην Αγναντα».

Κατέβαν τον ανωτέρω το Νομαρχιακό Συμβούλιο Αποφασίζοντας ομόφωνα

Εγκρίνει τη λειτουργία παραρτήματος του Δημοτικού Σχολείου Ράμιας στην Αγναντα κατά το σχολικό έτος 2009-2010, προκειμένου να εξυπηρετηθούν οι μαθητές της περιοχής και έως ότου επανειληφθούν τα Δημοτικά Σχολεία Αγναντων.

Η απόφαση αυτή πήρε αριθμό 101 / 2009

Αφού δεν υπήρξε άλλο θέμα να συζητηθεί λήγει η συνεδρίαση η οποία διήρκεσε τρεις (3) ώρες.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος Το μέλη

Μάλιστα σύμφωνα με το Δελτίο Τύπου της Νομαρχίας Άρτας:

“Οι νομαρχιακοί σύμβουλοι χαρακτηρίσαν χαριμότονο το γεγονός, ότι ανοίγει σχολείο στο ορεινό, τη στιγμή που είναι γνωστό ότι λόγω του δημογραφικού προβλήματος και της αστυφιλίας, ο μαθητικός πληθυσμός συρρικνώνεται και αντί για άνοιγμα, ακούει συχνά για σχολεία που κλείνουν”.

Διορίστηκε λοιπόν και η δασκάλα κι άρχισαν τα μαθήματα. Μετά όμως από δυο μέρες παρατηρήθηκε κι έφυγε. (Πολλά επιδόθηκαν, αλλά δεν είναι του παρόντος).

Είδαμε στην τηλεόραση και τον Διευθυντή της Α/μιας Εκπαίδευσης Νομού Άρτας, “Δεν έχω δασκάλους. Μόλις έρθει ο πρώτος αναπληρωτής/τρια θα τον στείλω αμέσως στην Αγναντα”.

Δεν αντέχω. Θα κάνω την υπέρβαση.

Κε Διευθυντά. Κανούριο Σχολείο έχουμε. Υπάρχει (το ξέρετε καλά και το ξέρουμε...) δασκάλος. Ας στέλνατε έναν προσωρινά μέχρι να έρθει άλλος... Τα όσα αναφέρατε, περί οικονομικών κτλ. δεν τα πιστεύω ότι πράγματι εννοούσατε κάτι τέτοιο... Τριπλάσια πληρώνει η Πολιτεία στα μεταφορικά μέσα...

Κι ενώ έτσι είχαν τα πράγματα, να κι άλλη σύσκεψη, γιατί, όπως φαίνεται οι κωλοτούμπες είναι της μόδας. “Αν πρέπει να λειτουργήσει Σχολείο στην Αγναντα”. Διαβάζουμε λοιπόν στον Τύπο.

“Αναζητώντας την “χρυσή τομή” στην υπόθεση του Δημοτικού Σχολείου Αγναντων, ο Νομάρχης Άρτας και η αρμόδια Διεύθυνση του νομού,

αποφάσισαν να σταλεί αίτημα προς το Υπουργείο Παιδείας ώστε να εγκριθεί η λειτουργία του σχολείου με δύο εκπαιδευτικούς, όμως μέχρι τότε προϋπόθεση αποτέλεσε από πλευράς της Νομαρχίας να μη χάσουν άλλα μαθήματα τα παιδιά και να πηγαίνουν στην Ράμια για να παρακολουθήσουν τη συνέχεια της διδακτικής ύλης.

Στο γραφείο του Νομάρχη Άρτας Γιώργου Παπαβασιλείου βρέθηκαν το πρωί της Δευτέρας 9 Νοεμβρίου οι γονείς των παιδιών από την Αγναντα που επιθυμούν τη λειτουργία του εκεί σχολείου. Επίσης παρόντες ήταν ο Προϊστάμενος της Α/μιας Εκπαίδευσης Άρτας Κ. Γούσιος, ο Προϊστάμενος 1^{ου} Γραφείου Δ/σης Δ. Γκόρος, ο εκπρόσωπος του Δήμου Αγναντων κ. Φλούδας, ο Πρόεδρος και ο Γραμματέας του Συλλόγου Δασκάλων και Νηπιαγωγών Ν. Άρτας Γ. Μαργώνης και Χρ. Γεώργας, ο Διευθυντής της Ν.Α. Άρτας Σωτ. Νέσσερη και ο Γ.Γ. Αν. Καρανίκας.

Οι γονείς εξέφρασαν για άλλη μια φορά το αίτημά τους να λειτουργήσει κανονικά από τη φετινή χρονιά, όπως και ξεκίνησε, το Δημοτικό Σχολείο στην Αγναντα και επέμεναν σ’ αυτή τους την πάγια θέση.

Η άποψη του Συλλόγου Δασκάλων και Νηπιαγωγών ήταν αντίθετη ως προς την αποδυνάμωση ενός Σχολείου που σήμερα λειτουργεί ολοκληρωμένα και με όλες τις απαιτούμενες προϋποθέσεις, δηλαδή του Σχολείου Ράμιας, με σκοπό τη λειτουργία Παραρτήματος.

Ο Πρόεδρος του Συλλόγου Γ. Μαργώνης είπε:

“Το Δημοτικό Σχολείο Ράμιας επί 10ετία λειτουργεί χωρίς προβλήματα, στελεχωμένο με ολόημερο Νηπιαγωγείο, ολόημερο Δημοτικό και τμήμα ένταξης. Ουδέποτε υπήρξε θέμα μεταφοράς μαθητών και παιδαγωγικής εκπαιδευτικής διαδικασίας.

Επειδή όμως δεν μας ενημερώσατε ούτε και η γνώμη μας ζητήθηκε παρ’ ότι εσφαλμένα τονίστηκε προς την κοινή γνώμη, αν συντρέχουν λόγοι ίδρυσης σχολείου και όχι παραρτημάτων εφ’ όσον υπάρξει προοπτική λειτουργίας τουλάχιστον πενταετίας είναι ο τελευταίος που θα αρνηθεί την ίδρυσή του”.

Αντίστοιχη ήταν και η θέση του Δήμου Αγναντων που δεν συμφωνεί με την αποδυνάμωση του Σχολείου Ράμιας και μεταφέρθηκε από τον εκπρόσωπο του Δήμου κ. Φλούδα.

Τη σύνθεση των απόψεων έκανε στο τέλος της σύνταξης ο Νομάρχης Γιώργος Παπαβασιλείου, ο οποίος συμμετείχε σε αυτή και το ζήτημα της λειτουργίας Ειδικού Τμήματος στο Δημοτικό Σχολείο Αγναντων, με δασκάλο Ειδικής Αγωγής αφού εκεί φοιτούν και 3 παιδιά με ειδικές ανάγκες”.

Δικαιούμαι κι εγώ να κάνω μερικές παρατηρήσεις: “Χρυσή τομή”. Από πότη η εφαρμογή του νόμου δημοκρατίας πρόβλημα;

“Αίτημα στο Υπουργείο Παιδείας”. Μετά από δυο μήνες λειτουργίας των Σχολείων και μετά από την απόφαση του Νομαρχιακού Συμβουλίου Άρτας; Τι περιμένα να ωρμάσουν τα κερσάκια; Θαμμάζουμε και δίκαια την αποφασιστικότητα του κ. Νομάρχη Άρτας.

Για τον κ. Μαργώνη όμως, έχω να πω τα εξής:

α. Μάλλον κε Πρόεδρε “αλλού βαρούν τα κρούταλα κι αλλού χορεύουν οι αρκούδες”. Δεν ταυτίζονται τα προβλήματα κε Πρόεδρε.

β. Με όλο το σεβασμό κε Πρόεδρε (πατριώτη Μαργώνη) και επικαλούμενος την εκπαιδευτική σας προσφορά, σεβόμενος δε και την επιστημονική σας επάρκεια, μήπως θα μπορούσατε να μας εξηγήσετε πιο απλά τη θέση σας; Θέλετε επιστημονικά, θα προσπαθήσουμε να σας καταλάβουμε. Θέλετε πρακτικά, ακόμη καλύτερα. Δεν σας κρύβω ότι έδωσα και διάβασαν όλα αυτά καμιά δεκαριά “γραμματισμένοι”, όπως θα ‘λεγε και η γιαγιά μου, και όλοι μαζί μου απάντησαν: “Ο κ. Πρόεδρε, επειδή κινδυνεύει κατά τη γνώμη του η λειτουργία του Δημοτικού Σχολείου Ράμιας θέτει αυτούς τους όρους λειτουργίας του Δημοτικού Σχολείου Αγναντων, στην ουσία βάζει όρους αποτροπής της λειτουργίας του”. Αυτό και εγώ πιστεύω, γι’ αυτό ζητώ διευκρίνιση. (Τη διευκρίνιση αυτή τη θέλω

και για προσωπικούς λόγους. Είναι χρόνια που ασχολούμαι με την εκπαίδευση στα Τζουμέρκα. Κυκλοφόρησε ήδη ο Α’ Τόμος με τον τίτλο: “Το Γυμνάσιο Αγναντων, ο Πνευματικός Φάρος των Τζουμέρκων”. Άμεσα θα κυκλοφορήσει και ο Β’ Τόμος. Στη συνέχεια δεν θα ήθελα να ασχοληθώ με τέτοιες απόψεις στο Γ’ Τόμο που θα αναφέρεται στα Δημοτικά Σχολεία των Τζουμέρκων. Πιστεύω ότι θα αδικήσω τον κ. Πρόεδρο). Και κάτι ακόμη. Λειτουργεί ή όχι Παράρτημα Δημοτικού Σχολείου σε κάποιο χωριό του Νομού Άρτας με τρεις μαθητές; Εδώ μιλάμε για δέκα.

Δεν συνεχίζω, εκτός εάν... Για τον εκπρόσωπο του Δήμου Αγναντων κ. Φλούδα έχω να πω τα εξής:

Πιστεύω πως δεν κατάλαβε ότι εκπροσωπεί το Δήμο Αγναντων. Αν το κατάλαβε, ακόμη χειρότερα. Βέβαια η ευθύνη δεν βαρύνει μόνο τον ίδιο. Βαρύνει τον κ. Δήμαρχο, ολόκληρο το Δημοτικό Συμβούλιο, μεζίκια και ελάσσονα αντιπολίτευση κτλ. Ας απαντήσουν όλοι, εάν είχαν εξουσιοδοτήσει τον κ. Φλούδα να εκφράσει –να ταυτιστεί– με αυτή την άποψη. Ο Δήμος δεν είναι καφενείο να λειτουργεί “πουτσαρά μπουλούκι”.

Κύριε εκπρόσωπε του Δήμου Αγναντων να ξέρετε ότι ο τοπικισμός πάντοτε λειτουργεί ως ανασταλτικός παράγοντας πολιτιστικής δημιουργίας και προκοπής. Ιστορικά θα πω ότι κάτι τέτοιο στην Εκπαίδευση ποτέ δεν παρουσιάστηκε στα Τζουμέρκα. Σε δύσκολες εποχές. (Για κάθε διευκρίνιση σας παραπέμπω στο βιβλίο μου, που εξέδωσε ο Δήμος Αγναντων με τον τίτλο: “Το Γυμνάσιο Αγναντων, ο Πνευματικός Φάρος των Τζουμέρκων”).

Δυστυχώς, εσείς όχι μόνο παρεκκλίνατε, αλλά “αγωνιστήκατε” για να μην μάθουν τα παιδάκια γράμματα.

Κρίμα! Διαβάστε, λοιπόν, την επιστολή των γονιών για να νιώσετε “περήφανος” για το έργο σας.

Αξιότιμο κύριε.

Θα θέλαμε να σας ενημερώσουμε ότι μετά το πέρας της 9^{ης} Νοεμβρίου 2009, ημέρα Δευτέρα, όπου έγινε συνάντηση των ανωτέρω αναφερομένων στην κοινοποίηση αυτού του εγγράφου, είτε αυτοπροσώπως, είτε δια αντιπροσώπου, μαζί με πέντε από εμάς τους γονείς, εκπροσωπούμενους εννέα μαθητές, και κατόπιν των διαβεβαιώσεων που μας δόθηκαν. “Σας υποσχόμαστε στα παντελόνια που φοράμε ότι εντός 15^{ης} ημέρου, ο πρώτος αναπληρωτής δασκάλος που θα έρθει θα αποσταλεί στο Δημοτικό Αγναντων (Παράρτημα Δημοτικού Ράμιας), με την προϋπόθεση ότι οι ενδιαφερόμενοι μαθητές θα παρακολουθούν τα μαθήματά τους κανονικά”, εμείς έχουμε τηρήσει κανονικά τη δέσμευσή μας και μέχρι και την Παρασκευή 20 Νοεμβρίου 2009 τα παιδιά μας πηγαίνουν κανονικά σχολείο στην Ράμια.

.....
“Όλα όσα αναφέρονται στην παρούσα επιστολή, καθώς και πολλά άλλα γεγονότα και λεπτομέρειες με τα οποία δεν θέλουμε να σας κουράσουμε, αλλά και αποφασισμένους να συνεχίσουμε τον αγώνα τον οποίο ξεκινήσαμε μέχρι την εξασφάλιση του επιθυμητού για εμάς και τα παιδιά μας αποτελέσματος.

Ζητάμε να βρεθεί μία άμεση λύση για το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε με τα παιδιά μας, το οποίο μας έχει καταπονήσει τόσο ψυχικά και σωματικά, προτείνοντας ως έστω και προσωρινή λύση την αποστολή ενός δασκάλου από το Δημοτικό της Ράμιας, έτσι ώστε να μπορέσουν τα παιδιά μας να συνεχίσουν τη σχολική τους ζωή, όπως την ξεκίνησαν στα τέλη Οκτώβρη, στο παράρτημα Αγναντων ή άλλως μια λύση την οποία εσείς θα μας προτείνετε.

Επίσης σας ενημερώνουμε ότι τα παιδιά μας από σήμερα Δευτέρα 23 Νοεμβρίου σταματούν να φοιτούν στο χώρο του δημοτικού της Ράμιας, σαν αποτέλεσμα της αθέτησής της ανωτέρω υπόσχεσης όλων σας και ενώ εμείς έχουμε τηρήσει τη δική μας δέσμευση.

Αναμένοντας άμεση έναρξη των μαθημάτων στο παράρτημα Αγναντων.

Οι γονείς
Εύγε, λοιπόν, κύριε Δημοτική Σύμβουλε!

Εγώ θα το πω. Δεν είναι θέμα του κ. Φλούδα ή οποιουδήποτε Φλούδα.

Υπάρχει Δήμος Αγναντων, Δήμαρχος και Δημοτικό Συμβούλιο.

Υπάρχει Αντιπολίτευση. Νομίζω πως είναι υποχρεωμένοι ο κ. Δήμαρχος, ο κ. Γιαννούλας και ο κ. Φλώρος να απαντήσουν. Αναμένουμε. Μέχρι τότε θα λειτουργούν με το αξίωμα: “Μούγκα στη στρουγγα”. Για τόσο σοβαρό θέμα εξουσιοδοτήθηκε –προφορικά– ο κ. Φλούδας να πει αυτές τις αρλούμπες.

Καλά από τον κ. Μαργώνη δεν περιμένω τίποτε. Δεν είναι κι όλα και υποχρεωμένους. Είναι θέμα εκπαιδευτικής αντίληψης, κοσμοθεωρίας κ.τ.λ...

Υπάρχει Τοπικό Συμβούλιο, Πρόεδρος και μέλη. Κάποια υποχρέωση έχουν κι αυτοί. Θα θέλαμε τις απόψεις τους. Αν φρουκά, έχουν.

Υπάρχουν Κόμματα. Βαρεθήκαμε να βλέπουμε τους εκπροσώπους τους στα τζέρτζελα και στις αλεπουσουλές...

Τέλος, υπάρχουν οι πολίτες, αλλά υπάρχει και η **πολιτική συνείδηση**... Την έχουμε;

Κι ενώ σκεφτόμουν, αν πρέπει να δημοσιεύσω το άρθρο αυτό αφού, τέλος πάντων, μετά από όλα αυτά (αντιδράσεις, παλινοδίες, κουβέντες και μπαρούφες) λειτουργήσε επιτέλους το Δημοτικό Σχολείο Αγναντων, ανέκυψε και το πρόβλημα της λειτουργίας του Ειδικού Σχολείου. Ας ελπίσουμε ότι θα επικρατήσει νηνεμία και σοβαρότητα... Διαφορετικά... εγκληματούμε!!!

Χρίστος Α. Τούμπουρος

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΑ
Hair Beauty

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ - ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ - ΤΟ ΠΑΙΔΙ

ΝΤΙΝΑ ΚΑΠΕΛΗ
ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ 8 ΧΟΛΑΡΓΟΣ
ΤΗΛ. 6535 908

ΗΛΙΑΣ ΚΑΤΣΑΡΟΣ
Π. ΔΕΛΤΑ 12 Ν. ΨΥΧΙΚΟ
ΤΗΛ. 6755 863

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΖΟΥΚΑΣ (1919-1988)

(Ο μαραγκός του Γυμνασίου Αγνάντων)

Συμπληρώθηκαν ήδη είκοσι χρόνια από το θάνατο του χωριανού μας Γιάννη Μπαζούκα. Ο Γιάννης Μπαζούκας γεννήθηκε στην Άγναντα το 1919. Πατέρας του ήταν ο Χρήστος Νάσιος (Μπαζούκας) και μητέρα του η Βασιλική Γ. Ζωλάτα. Τον πατέρα του δεν τον γνώρισε ποτέ, γιατί σκοτώθηκε το Φεβρουάριο του 1922 στον Μαϊνάδρο ποταμό της Μικράς Ασίας. Τα

παιδικά του χρόνια λοιπόν έζησε στο Παλαιοχώρι με μόνο στήριγμα τη μητέρα του η οποία και αφοσιώθηκε στην ανατροφή του μονακίβρου παιδιού της. Τελείωσε πεζοπορώντας το Δημοτικό Σχολείο Αγνάντων, το τριτάξιο Ημιγυμνάσιο Αγνάντων και δυο σχολικά έτη του Γυμνασίου στην Άρτα.

Αναγκάστηκε να διακόψει τη φοίτησή του λόγω των οξυτάτων οικονομικών προβλημάτων που αντιμετώπιζε, αν και ήταν άριστος μαθητής. Τα όνειρά του για ανώτερες σπουδές έμειναν ανεκλήρωτα. Στη συνέχεια μαθήτευσε ως μαραγκός στο Γιάννη Χάρο και έκτοτε άσκησε με επιτυχία αυτό το επάγγελμα.

Την αγάπη του για τα γράμματα την έδειξε με την κατεύθυνση για σπουδές του έδωσε στις τρεις κόρες του, τις οποίες και σπούδασε με αγώνα και πολλές στερήσεις.

Όσοι τον γνώρισαν τον θυμούνται με περισσή εκτίμηση για τη λεβεντιά και την ανθρωπιά του. Η εργατικότητα, η εντιμότητα, η αγάπη και η προσφορά του στο συνάνθρωπο ήταν μερικά από τα πλούσια προτερήματά του.

Ο Γιάννης Μπαζούκας με τις τρεις κόρες του, μαθήτριες του Γυμνασίου Αγνάντων. Από αριστερά Κλεονίκη, Αικατερίνη και Βασιλική

Όσοι μαθήτευσαν στο Γυμνάσιο Αγνάντων, ειδικά κατά τη δεκαετία 1955-65 θυμούνται το μαραγκό που έφκιαχνε τα θρανία και τα πορτοπαράθυρα του σχολείου.

Εργαζόταν σκληρά και στα άλλα χωριά Πράμανατα - Κτιστάδες - Μελισσοουργούς και εξυπηρετούσε αφιλοκερδώς όσους είχαν

ανάγκη ακόμη και από πρώτες βοήθειες καθότι διέθετε πρόχειρο φαρμακείο και ήταν ο μόνος στην περιοχή των συνοικισμών που έκανε ενέσεις φλέβας. Με άλλα λόγια ήταν ο εμπειρικός γιατρός της περιοχής για τις δύσκολες εκείνες εποχές.

Ήταν πάρα πολύ κοινωνικός και φιλόξενος τόσο ο ίδιος, όσο και η σύζυγός του η Παρασκευούλα. Το σπίτι του ήταν γεμάτο βιβλία και περιοδικά, γιατί μέχρι το τέλος του η αγάπη του για τα γράμματα ήταν συνεχής και αδιάκοπη. Ξεκουραζόταν από τη βαριά σωματική κόπωση με το διάβασμα κάποιου βιβλίου που προμηθεύονταν, όταν κατέβαινε κυρίως στην Αθήνα.

Έφυγε από τη ζωή πριν από 20 χρόνια σε ηλικία 69 ετών απροσδόκητα και η οικογένειά του ποτέ δεν παρηγορήθηκε γι' αυτό.

ΟΣΑ ΕΓΡΑΦΕ Ο ΤΥΠΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΤΖΟΥΜΕΡΚΑ

1. Δολοφονία Έλληνας εις τα Ιωάννινα

“Είς το ουπουργείον των Εξωτερικών ανήγγειλεν χθες ο εν Ιωαννίνους ημέτερος κ. Γεν. Πρόξενος, ότι εδολοφονήθη εκτός της πόλεως των Ιωαννίνων, εις την θέσιν Λιόκι, ο Έλληνας Νικ. Χρ. Κάτινος, καταγομένης από τα Άγναντα της Άρτης. Το πτώμα του ανευρέθη την επούσαν της δολοφονίας. Ο δολοφονηθείς είχε μεταβεί εις Ιωάννινα όπως επισκεφθή εκεί τους συγγενείς του καταγομένους εξ Άρτης. Προφανώς οι δολοφόνοι προέβησαν εις το άπισιον έργον του όπως ληστεύσουσιν τον δυστυχή Κάτινον. Ο διοικητής Ιωαννίνων υπεσκέθη εις τον κ. Πρόξενον την σύλληψιν και τιμωρίαν των ληστών.” (ΣΚΡΙΠ 17/8/1902)

2. “Ο αστυνομός Αγνάντων δια τηλεγραφήματός του προς το Αρχηγείον της Χωροφυλακής ανήγγειλεν, ότι ο

εκ του χωρίου Σκλούπου Ι. Γιωτάκης μετά της συζύγου του και της θυγατρής των συλλέξαντες εκ των αγρών μανιτάρια, και μη γνωρίζοντες ότι ήσαν δηλητηριώδη, τα έφαγον και ευθύς κατελήφθησαν υπό φρικτών πόνων και απέθανον. Αι αρχαί διάταξαν να εκταφίσουν τα πτώματα, όπως ενεργηθή νεκροψία και βεβαιωθή η αιτία του θανάτου”. (ΣΚΡΙΠ 5/10/1904)

3. Άρτα. Η δημόσια ασφάλεια

Η δημόσια ασφάλεια καθ' όλον τον νομόν μας ευρίσκει εις πολύ δυσάρεστον σημείον και ιδίως εν τα δήμω Αγνάντων, όπου ο εκεί αστυνομικός σταθμάρχης, κάποιος Πανταλέων υπενωμάρχηξ έγινε, ως διαπυθανώμεθα, αιτία της επισωρεύσεως όλων των κακοποιών στοιχείων εν τω ως ανωτέρω είρηται δήμω. (ΣΚΡΙΠ 5/10/1909)

4. ΠΛΗΜΜΥΡΑΙ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΑΓΝΑΝΤΑ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΑΓΡΑΦΑ. ΓΕΦΥΡΑΙ, ΚΑΛΥΒΑΙ, ΠΟΙΜΝΙΑ

ΕΜΠΡΟΣ 11/11/1910

Νέαι πλημμύραι ηγγέλησαν χθες εις το Υπουργείον Εσωτερικών, εξ Άρτης και Αγράφων, επεπεγκοῦσαι μεγάλας καταστροφάς εις ποιμνία ολόκληρα και εις γεφύρας. Ο νομομηχανικός Άρτης δια τηλεγραφήματός του προς το Υπουργείον των Εσωτερικών, αναφέρει ότι κατεστράφη εντελώς η γέφυρα του παραποταμιού “Πλατανόρεμα” απειλεί δε και ετέρα γέφυρα παρά τα Άγναντα.

Αλλά πλην των ανωτέρω γεφυρών ο δήμαρχος Άρτης δι' ετέρου τηλεγραφήματός του αναγγέλλει την κατακρήμνισιν πέντε εν όλω γεφυρών, παλαιών όμως και κατασκευασμένων από των χρόνων της Τουρκοκρατίας.

Νεώτερον δε τηλεγράφημα του Νομάρχη Άρτης βεβαίον ότι παρά τα Άγναντα γέφυρα, περί ης τηλεγράφησεν ο νομομηχανικός Άρτης, μη αντιστοιχούσα εις την ορμήν του ρεύματος κατέπεσεν.

Τα τελευταία τηλεγραφήματα δεν αναφέρουν, εάν τα ύδατα υπεχώρησαν ή εξακολουθούν υψούμενα.

5. ΣΧΩΡΕΤΣΙΑΝΑ. Μνημόσυνο εις τους πεσόντας

ΣΧΩΡΕΤΣΙΑΝΑ (Άρτης) 14 Αυγούστου 1915. (Του ανταποκριτού μας)

Εν μέσω γενικής συρροής τεθλιμμένης χορείας συγγενών φίλων και συναγωνιστών όλων ανεξαιρέτως των πατριωτών χοροστατούντος και του αρχιμανδριότης της εν ιερά μονή Θεοτοκίου εσχάτως προσαρτηθείσης μονής Αγ. Αικατερίνης πανος. Κ. Βασιλείου Χουλιάρη μετά των λοιπών ιερών της κωμοπόλεως υπό του μουσικοτραφούς δημοδιδασκάλου κ. Ι. Παπαγεωργίου και του προ μηνός παραθερίζοντος εν τη ειρημένη ιερά μονή ιεροσπουδαστού και δοκίμου της μονής Θεοτοκίου κ. Ιω. Θανασέκου μετέβηθη την παρελθούσαν Κυριακήν 9^{ην} τρέχοντος ημεώς επιβλητικώς και συγκινητικώτατον μνημόσυνον υπό των ταξιδιωτών επιστημόνων πατριωτών υπέρ αιωνίας μνήμης και αναπαύσεως των ηρωικώς αγωνισθέντων και πεσόντων υπέρ πίστεως και Πατρίδος κατά τους δύο παρελθόντας ενδόξους και νικηφόρους πολέμους εν τοις αιματοβαφείς πεδίοις της Ηπείρου και Μακεδονίας αδελφών Σχωρετσειανών.

Ο ναός από της προηγουμένης πενήθιμος εστολισμένος υπό των εκ Σχωρετσειανών αξιοτίμων κ.κ. Νικ. Γιώτη καθηγητού της Γαλλικής, του παρά τη εν Αθήναις Αυστριακή πρεσβεία διαμενόντος λαμπρού νέου κ. Δημ. Τασούλη κατόχου αρκετών γλωσσών, του φιλοτίμου και ευγενούς κ. Πάνου Μπλέτσου και του ρέκτου κ. Ιω. Τσαμήκου συνεταιρού του μεγάλου “Ξενοδοχείον των Παρισίων” εν Αθήναις εν μέσω του οποίου υπήρχεν λαμπρόν εκ μέλανος υφάσματος κεκαλυμμένον κενοτάφιον εφ' ου καλλιτεχνικώτατα εγράφησαν αι αθάνατοι αυταί λέξεις “Πίστις, Πατρίς” καθώς και ο υπό του ανωτέρω ζηλευτού νέου κ. Δ. Τασούλη εις τους πεσόντας κατατεθείς πολυμήτατος εκ φύλλων δάφνης στέφανος αθανάτου δόξης, το σύνολον του ναού παρουσίαζε συγκινητικόν θέαμα. Οι εισερχόμενοι ελάμβανον τας κεκανονισμένας θέσεις των.

Τιμητικώτατην θέσιν ελαβον ίδια οι φέροντες τα μετάρια γενναίοι πολεμισταί των Τζουμέρκων εξ ων ο παρατυκών ηρωικώς αγωνισθείς γενναϊότατος ανθυπολοχαγός κ. Γεώργιος Κοντοχρήστος εκ Σχωρετσειανών καθώς και Λοχίαί τινες και στρατιώται. Τιμητικην θέσιν επίσης έλαβε και ο αγωνισθείς πολυμαθέστατος και δεινός ρήτωρ κ. Νικόλαος Πολίτης σχολάρχης Αγνάντων και οι ελληνοδιδασκαλοι κ.κ. Βασιλείος και Γεώργιος Καψάληδες. Παρέστη επίσης και ο αξιότιμος κ. Ν. Ανδρικοπούλου μεγαλέμπορος Αγρινίου.

Είς το βάθος και εις το όπισθεν μέρος του ναού ήσαν τοποθετημένοι αι μητέρες, αδελφαί και συγγενείς των φονευθέντων, εις τας όψεις των οποίων έβλεπε την βαθειάν θλίψιν, κατήφειαν και δάκρυα.

Εν πλήρει δε σιγή μερά την θεϊαν λειτουργίαν και περί τα τέλη του μνημυσίου ανελθόν το βήμα ο ρη-

Γράφει ο
Χρήστος Τούμπανος

θείς γλωσσομαθής κ. Ν. Γιώτης εξεφώνησεν εις γλώσσαν καταληπτήν υπό του ακροατηρίου συγκινητικώτατον λόγον δια τους πεσόντας συμπαιτριώτας του το τέλος του οποίου εκάλυψαν θερμά δάκρυα και η εκ μέρους του κ. Ιεροσπουδαστού επιφωνήσις τρις του “Αιωνία η μνήμη”. ΣΚΡΙΠ (27/8/1915)

6. Τα Τζουμέρκα υπό μόνιμη και διαρκή εγκατάλειψιν

“Τα ηρωικά Τζουμέρκα Ηπείρου ευρίσκονται εις αθλιαν οικονομικήν κατάστασιν και ο πληθυσμός μαραινείται. Βασική αιτία του οικονομικού και πολιτιστικού

μαρασμού της περιοχής αποτελεί η ανυπαρξία οδικού δικτύου. Είναι ασφαλώς απογοητευτικόν το φαινόμενον, κατά το οποίον, σύνολον εξ 20 και πλέον χωρίων επικοινωνεί με τας πρωτεύουσας των Νομών δι' αυτοκινήτων μόνον κατά τους θερινούς μήνας. Και κατά την θερινήν περίοδον, ως γνωστόν, κυρίως δια φορτηγών αυτοκινήτων και να κίνδυνον των επιβαινόντων ως απέδειξαν τα αιματηρά δυστυχήματα. Αναμφισβητήτως μόνον δια της εκδηλώσεως εμπράκτου κρατικού ενδιαφέροντος θα καταστή δυνατόν να ενισχυθή η οικονομία της περιοχής και να ανασκεθί το ισχυρόν ρεύμα, αστυφιλίας και μεταναστεύσεως, που παρασύρει κυρίως τους νέους.” (ΕΜΠΡΟΣ 20/6/1964)

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Από την εποχή που ένας καθηγητής μάς έλεγε για το ποδόσφαιρο ότι “είκοσι δύο ζουρλιό κυνηγάν κατ' απάν' - κατ' απάν' το τόπ' κι ένας αρχιζουρλής με μια σιουριστρα, σιουράει τα ζωντανά”, πέρασαν πολλά χρόνια κι άλλαξαν πολλά πράγματα.

Πρώτα πρώτα η ηλικία μου δεν παίζει ποδόσφαιρο. Έπειτα αλλάξαμε και απόψεις για το ποδόσφαιρο. Αλλιώς μας τα 'εγαν τότε, αλλιώς είναι τα πράγματα σήμερα. Πού να καταλάβαινα εγώ τότε ότι το παιχνίδι – κάθε παιχνίδι- αποτελεί στοιχείο μορφής πολιτισμού. Η μπάλα ήταν είδος υπό απαγόρευση. Μάλιστα στο Γυμνάσιο είχαν καθιερωθεί –εθιμικά βέβαια- και οι ανάλογες πειθαρχικές ποινές. Μπάλα στη λάικα του Ζάραγκα; Διήμερος αποβολή. Μπάλα στα Λιβάδια; Τριήμερος. Στη λάικα του Ευταξία; Πεντάρα. Αυτή η διαβήμιση και η ανιούσα κλίμακα επιβολής ποινών είχε σχέση με την απόστασή! Η λάικα του Ευταξία ήταν πιο μακριά από τις άλλες.

Γενικά το παιχνίδι ήταν είδος υπό απαγόρευση. Μην ξεχνάμε ότι εγώ τελείωσα το Γυμνάσιο στην καρδιά της χούντας –η χούντα στα ντουζένια της- κι άπαντες οφειλάμε “να υπηρετώμεν με υπατάχνησιν τα ιδανικά του ελληνοχριστιανικού πολιτισμού” διανθισμένα με τα κουντικά ιδεολογήματα ή τερατουργήματα: “Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών”, “κάθε πόλη και στάδιο κάθε χωριό και γυμναστήριο” κτλ. Οι ποδοσφαιρικές φιέστες μαζί με το υπόλοιπο τζέρτζελο γίνονταν στην Αθήνα. Η βάση της εκπαίδευσης στην Άγναντα είχε σχέση με κάτι κουτσοπανηγύρα “κλασικό αθλητισμού” που έγιναν στο Σαλς. Η όλη τελετή άρχιζε με τη “βαρυσήμιση” ομίλια του Ταγματάρχη των Τ.Ε.Α. με θέμα: “Ο Κομμουνιστικός κίνδυνος και η αποτροπή του από τους επαναστάτες της 21^{ης} Απριλίου 1967” και τελείωνε με την επίσης “βαρυσήμιση” ομίλια ενταταλιμένου –συνήθως συγκεκριμένου- καθηγητή με θέμα: “Η αναγκαιότητα της Επαναστάσεως της 21^{ης} Απριλίου 1967”.

Το ποδόσφαιρο ήταν ένα είδος υπό απαγόρευση. Άλλαξαν όμως τα πράγματα. Το ποδόσφαιρο έγινε Θεός! Αυτό, λοιπόν, το απλό, ομαδικό, λαϊκό άθλημα ξεπερνά σύνορα, θρησκείας και ιδεολογίες. Εξελίχθηκε στην απόλυτη οικουμενική Κοσμική θρησκεία, με εκατομμύρια πιστούς. Όχι, δεν είναι άθεοι οι ποδοσφαιρόφιλοι. Απλά παίζουν σε δυο θρησκευτικά ταμπλό. Το ένα μεταφυσικό, το άλλο περιορίζεται στον φυσικό, γηπεδικό χώρο. Υπό την έννοια αυτή απόλυτα δικαιολογημένα είναι τα συνθήματα: “Θρύλε, Θεέ μου, Ολυμπιακέ μου!”, “ΠΑΟ, θρησκεία, Θύρα 13” ή “Είσαι μια ουσία, ουσία μαγική είσαι ένα βότανο μοναδικό στη γη όπου και να παίζεις θα σ' ακολουθώ Δικέφαλε στ' ορκίζομαι για σένα μόνο ζω”.

Κι αυτός ο χώρος δεν άφησε ανεπηρέαστη και την πολιτική. Δεν είναι αλήθεια ότι τις περισσότερες φορές οι πολιτικοί “κατεβαίνουν” στο γήπεδο και παίζουν στο παιχνίδι τους, με ποδοσφαιρικούς όρους; Ακόμα και οι λέξεις και οι φράσεις ποδοσφαιροποιήθηκαν. Την πολιτική αποστασία την λέμε πλέον “πολιτική ποδοσφαιρική κωλοτούμπα”. Τη άνετη πολιτική νίκη την λέμε “έβαλε γκολ από τα αποδυτήρια”.

Υπομένουν οι ποδοσφαιρόφιλοι καρτερικά σαν οι πρώτοι χριστιανομάρτυρες τα πάνδηνα για την ομάδα τους. (Δούλεμα, αναγκαστική απομύθωση στο σπίτι, μετά την ανάλογη ήττα κτλ.). Κάτι τέτοιο δεν έπαθε και ο Κώστας Βίρας; Πήγε στην Συνέχεια στη σελίδα 9

ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ-ΕΞΩΡΑΪΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ των απανταχού Αγναντιτών «ΤΑ ΑΓΝΑΝΤΑ»

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΑ

Ήταν όλοι εκεί, μικροί, μεγάλοι, μεγαλύτεροι. Συμμετείχαν όλοι, στις 2 Ιανουαρίου στη γιορτή της κοπής της βασιλόπιτας του Συλλόγου της κοπής της βασιλόπιτας του Συλλόγου μας. Στην αίθουσα - κέντρο διασκέδασης των Αφών Μπάρμπα, που φιλοξένησε με ευχαρίστηση χωρίς καμιά οικονομική επιβάρυνση του Συλλόγου, την εκδήλωσή μας, η ατμόσφαιρα ήταν ζεστή και χαρούμενη.

Στην εκδήλωση παραβρέθηκαν ο Δήμαρχος κ. Χρ. Χασιάκος, οι Δημ. Σύμβουλοι κ.κ. Γιάννης Γιαννούλας και Νίκος Μπάρμπα, που ήλθε από την Αθήνα για να ανοίξει την αίθουσα και να μας την παραχωρήσει, ο Πρόεδρος του Τ.Δ. κ. Χριστόφορος Κοντογεώργος και μέλη του Τ.Δ. Αγνάντων και η κ. Λίτσα Ζιάβρα του Δ.Σ. της Αδελφότητας Αγναντιτών Ιωαννίνων.

Η τυχερή της βραδιάς, στο κομμάτι της βασιλόπιτας της βρέθηκε το «φλουρί», ήταν η κ. Καλυψώ Ν. Κράββαρη που κέρδισε ένα φορητό στερεοφωνικό, προσφορά του Συλλόγου.

ΑΠΟΚΡΙΣΣ

Κόντρα στα καιρικά φαινόμενα, πού να καταλάβουμε εμείς οι ορεινοί από τέτοια, την Κυριακή της Τυρινής (14/2/2010), μεταμφιεσμένοι χόρευαν, έπλεξαν και ξέπλεξαν το «γαϊτανάκι» στην Κεντρική Πλατεία του χωριού μας. Η ορχήστρα έδινε το ρυθμό με παραδοσιακή δημοτική μουσική.

κή, οι χορευτές έδιναν την δική τους παράσταση και οι παρευρισκόμενοι μέσα στο γραφείο του Συλλόγου, στο υπόστεγο του γραφείου ή κάτω από τις ομπρέλες γελούσαν τις πίτες, πολλές και διάφορες πίτες δημιουργήματα και προσφορά από τις χρυσοχέρες νοικοκυρές του χωριού μας, για άλλη μια φορά τις συγχαιρούμε και τις ευχαριστούμε, και το κρασί προσφορά του Συλλόγου.

Το γαϊτανάκι στο χωριό

Ήταν τόση όμως η βροχή, που ήταν αδύνατο κυρίως για την ορχήστρα να παίξει τους μουσικούς σκοπούς της στα προγραμματισμένα σημεία στα οποία θα επαναλαμβάνονταν το «γαϊτανάκι» εκεί όπου περίμεναν πολλοί άλλοι χωριανοί αλλά και επισκέπτες του χωριού μας για να συμμετέχουν και να χαρούν και αυτοί την εκδήλωση. Έτσι όλοι καταλήξαμε στο κέντρο των Αφών Μπάρμπα, όπου μας περίμεναν στρωμένα τα τραπέζια και έτοιμα τα κεφτεδάκια, τα λουκάνικα, τα τυράκια, το τοπιουράκι και το κρασάκι, όλα προσφορά του Συλλόγου, και πίτες πολλές ακόμα που μεταφέρθηκαν και σερβιρίστηκαν εκεί. Και όλα αυτά με τη συνοδεία της δημοτικής μουσικής από την διαλεχτή ορχήστρα του κατστήματος.

Στην εκδήλωση παραβρέθηκαν οι Δημ. Σύμβουλοι κ.κ. Γιάννης Γιαννούλας και Νίκος Μπάρμπα, ο Πρόεδρος του Τ.Δ. κ. Χριστόφορος Κοντογεώργος και μέλη του Τ.Δ. Αγνάντων, η κ. Λίτσα Ζιάβρα από την Αδελφότητα Αγναντιτών Ιωαννίνων και ο κ. Δημ. Κούκος του Συλλόγου των Φρασιτσιωτών.

Την επόμενη μέρα Καθαρή Δευτέρα το μεσημέρι, ξαναβρεθήκαμε στο «Πανόραμα» του Κώστα Κωστούλα ο οποίος, όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος, πρόσφερε σε όλους τους χωριανούς και τους επισκέπτες του χωριού μας την παραδοσιακή φασολάδα και ο Σύλλογος τις λαγάνες.

ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Η πρώτη γι' αυτόν το χρόνο διήμερη Εκδρομή του Συλλόγου μας θα γίνει στις 26 και 27 Απριλίου στη Χαλκιδική. Το λεωφορείο θα είναι των 50 θέσεων.

Όσοι επιθυμείτε να συμμετέχετε στην εκδρομή να επικοινωνήσετε με τη Γραμματέα του Συλλόγου κ. **Βασιλική Αναστασίου**, μέχρι 15/4/2010 (ημέρα Πέμπτη) στα τηλ. 26850-31567 και 6936174078.

Καλή Ανάσταση

Το Δ.Σ.

Συνένωση Δήμων (σχέδιο ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ-)

Με την παρότρυνση πολλών χωριανών και με πρωτοβουλία φορέων του Τοπικού Διαμερίσματος Αγνάντων, πραγματοποιήθηκε στις 31/1/2010 συνένωση σε αίθουσα του Δημαρχείου. Στην αρχή διαβάστηκαν δημοσιεύματα του Τύπου και ανακοινώσεις Δημάρχων και Δημοτικών Συμβουλίων του Νομού μας σχετικά με τη Διοικητική μεταρρύθμιση. Μετά όλοι οι συμμετέχοντες τοποθετήθηκαν στα όσα μέχρι εκείνη τη μέρα ήταν γνωστά περί ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ II (μετέπειτα ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ) και εξέφρασαν την άποψή τους. Ακούστηκε και αναλύθηκε με λεπτομέρεια κάθε άποψη και τελικώς ομόφωνα αποφασίσαν και ενέκριναν το παρακάτω Ψήφισμα:

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α

Ενώπιον της επικείμενης Διοικητικής μεταρρύθμισης (ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ II), οι φορείς του Τοπικού Διαμερίσματος Αγνάντων του Δήμου Αγνάντων, συγκεντρωθήκαμε σήμερα στις 3 Ιανουαρίου 2010 και μετά από διεξοδική συζήτηση με τους κατοίκους του χωριού μας, καταλήξαμε ομόφωνα στις παρακάτω προτάσεις τις οποίες σας υποβάλλουμε και παρακαλούμε να ληφθούν υπόψη:

Μια νέα Διοικητική ενότητα, προερχόμενη από συνένωση υφιστάμενων Διοικητικών ενοτήτων για να είναι βιώσιμη και προοπτικά εξελίξιμη, πρέπει να λαμβάνει υπόψη συγκεκριμένα κριτήρια όπως:

- α) Το ανάγλυφο της περιοχής (χωροταξικά στοιχεία)
- β) Τις αποστάσεις μεταξύ των υπό συνένωση Δήμων
- γ) Την υφιστάμενη διοικητική - συγκοινωνιακή υποδομή
- δ) Τα κοινά ιστορικά- πολιτισμικά στοιχεία που χαρακτηρίζουν κάθε περιοχή.

Με βάση τα προηγούμενα κριτήρια, φρονούμε ότι στην περιοχή μας η συνένωση θα πρέπει να γίνει ανεξαρτήτως ορίων Νομών, καθόσον τα Δυτικά Τζουμέρκα, όπου χωροταξικά ανήκει το χωριό μας, αποστέλλουν μια ενιαία Διοικητική ενότητα. Σημειώνουμε επιπροσθέτως ότι η πρότασή μας είναι στο πνεύμα των αποφάσεων του Δ.Σ. και του Γενικού Συμβουλίου των Προέδρων της Ομοσπονδίας Αδελφοτήτων Τζουμερκιωτών.

Αγναντα 3 Ιαν. 2010

Δημοτικός Σύμβουλος Δήμου Αγνάντων, Ιωάννης Γιαννούλας

Δημοτικός Σύμβουλος Δήμου Αγνάντων, Νικόλαος Μπάρμπα

Πρόεδρος Τοπικού Συμβουλίου Δ.Δ. Δήμου Αγνάντων, Χριστόφορος Κοντογεώργος

Πρόεδρος Εκπολιτιστικού- Εξωραϊστικού Συλλόγου «ΤΑ ΑΓΝΑΝΤΑ» Κώστας Παπακίτσος

Πρόεδρος Αδελφότητας Αγναντιτών Αθηνών, Χρίστος Χριστοδούλου

Πρόεδρος Αδελφότητας Αγναντιτών Ιωαννίνων, Φρίγκα Νιόβη

Αυτό το Ψήφισμα διαβίβαστηκε στο Υπουργείο Εσωτερικών, στους Νομάρχες Άρτας και Ιωαννίνων, δόθηκε στους Βουλευτές Άρτας και Ιωαννίνων, στους Δημάρχους Αγνάντων, Πραμάντων, Αθαμανίας και Δυτ. Τζουμέρκων, στο Νομικό Συμβούλιο της ΚΕΔΚΕ, στην Ομοσπονδία Αδελφοτήτων Τζουμερκιωτών. Επίσης, διαβάστηκε από τον Κώστα Παπακίτσο, αναπλήρητη το σκεπτικό με βάση το οποίο εκδόθηκε και μοιράστηκε σε όσους συμμετείχαν στη Ημερίδα που πραγματοποιήσε η Ομοσπονδία Αδελφοτήτων Τζουμερκιωτών στην Αθήνα στις 20/1/2010.

«ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΤΑΚΤ»

Το χρονογράφημα αυτό δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Σφαίρα» Πειραιώς στις 5 Ιουνίου 1923. Με τον εύστοχο τίτλο «Αστυνομικόν τακτ», ο χρονογράφος «Ισκιος» γράφει για την Αστυνομία Πόλεων της τότε εποχής...

Το κατωτέρω επεισόδιον είναι αρκετά χαρακτηριστικόν ποίαν βαθμιαίαν εξημέρωσιν θα μας φέρει η νέα Αστυνομία αν

Του Νηπολέων Κατσούλη Αντιστάτην ε.α.

εξακοουθήσεται -και το εθιπίζομεν- με τον ίδιον ζήλον και τον αυτόν ενθουσιασμόν την εφαρμογήν του αγγιόλου εκπαιδευτικού συστήματος. Η Αστυν. Πόλεων ιδρύθη υπό την Αγγλικήν Αποστολήν το έτος 1920 και το 1921 εθιπτούργησε το πρώτον εις την Κέρκυρα. Αλλά ως εθλωμεν εις το επεισόδιον.

Κάποιος φρουρός Αστυφύλαξ, αντελήθηπε περί το μεσονύκτιον ένα μεθυμένον και τον παρακοιούθησεν εις την εθικοειδή πορείαν του. Εισήλθεν εις το πρώτον οινωπώλειον που συνήντησε εμπρός του δια να συμπλήρωσεν τα... «ποτηράκια» του. Εκκένωσεν απνευστί, ώσων να εθιψούσε, δύο ποτηράκια και απήθεε χωρίς να πληρωσθ, παρά τας διαμαρτυρίας του οινωπώλου.

Έπειτα εισήλθεν εις δευτέρον υπόγειον οινωπώλειον, του οποίου παρ' ολίγων να εμετρούσε τα σκαλοπάτια, να δεν τον συγκρατούσε εγκλιρωσ ο εκούσιος ακόλουθος του Αστυφύλαξ. Επήρεν άθλο ένα εκατοστοράκι να φθάσει εις το... «ντουζένη» και έπειτα εξεκίνησε τραγουδών προς το σπίτι του. Αλλά η τρικυμία του...κρανίου του είχε τόσον δυναμώσει, ώστε εφέρετο κλυδωνιζόμενος δεξιά και αριστερά, με τον κίνδυνον να πσάσθ... κανένα στύλιν του ηλεκτρικού ή κανέναν τοίχον. Ο ακόλουθών αυτών Αστυφύλαξ του προσέφερεν ευγενώς τον προσέφερεν ευγενώς τον προσέφερεν εις το Τμήμα και τον ωδήγησεν εις το Αστυνομικόν Τμήμα, όπου του προσέφερε και το...κρεβάτι του.

Όταν το πρωί εξύπνησεν,

έσπευσε, υποχρεωτικώς πάντοτε ο Αστυφύλαξ να τον ερωτησθ τι αφέψημα παίρνει στο σπίτι του.

- «Γάλα!» απάντησε ο κρατούμενος, του οποίου τον στόμαχον επλήρουν θερμαί εξατμίσεις, συνείπει της νυκτερινής κρασσοκατανύξεως. Το γάλα εκομίση μετ' ολίγων ακνίζον.

- «Και τώρα, του ήλεγε ο Αστυφύλαξ, «περάστε από το Πταισματοδικείον, να πληρώσετε, αν ευαρεστήσθε, δραχμάς ογδοήκοντα πρόστιμον».

- «Και θα είμαι εθιεύθερος;»
- «Όχι ακόμη. Θα πάμε να πληρώσετε και τους δύο οινωπώλας, που χθες αρνήθηκατε εν τη μέθη σας να πληρώσετε...»

- «Μάλιστα. Δίκαιον είναι και αυτό».

Το «επεισόδιον» όμως δεν ετελείωσεν. Ο Αστυφύλαξ εκάθεσε κατόπιν και τους δύο οινωπώλας εις το Τμήμα.

- «Επληρωθήκατε κύριον;»

- «Μάλιστα».

- «Τώρα να πληρώσετε και εσείς πρόστιμον, διότι «δώσατε κρασί εις ένα προφανώς μεθυμένον, αντί να τον συμβουλεύετε να πηγαινε σπιτάκι του. Και οι οινωπώλαι επλήρωσαν το πρόστιμον, ορκίζομενοι ότι δεν θα ξαναδώσουν κρασί εις μεθυμένον».

Αμφιβάλλετε λοιπόν τώρα ότι σιγά - σιγά ο Πειραιάς εξημερώνεται...

(Από το βιβλίο του Αστυνομίου Χαρ. Σταμάτη, Παλαιού συγγραφέως και Αστυνομικός ορθοθηγισμός, Εκδόσεις Ι. Σιδέρη, Αθήνα 1978).

Σ.Σ. Φαντασθείτε τη χαρά των πακαθήλων στα χωριά μας όταν έβλεπαν μεθυμένο να μπαίνει στο μαγαζί! Είναι ταίπιμπορ έστω και βερεσέ... μέχρι να γίνει «σκίπα».

Παλαιότερα στα Αστυνομικά Τμήματα της Αθήνας - Πειραιά, είχαμε προσαγωγές «οινωπώλων» οι οποίοι παρέμειναν στο Τμήμα έως ότου καταστούν «νπρήλιοι» κατά την ορολογία και αναχωρήσουν για την οικία τους.

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)

ΓΕΝΙΚΟ ΕΜΠΟΡΙΟ
ΑΦΟΙ Ι. ΓΙΑΝΝΑΚΗ
ΑΓΝΑΝΤΑ - Τηλ.: 6977-076267

Νεκρολογία για τον Μιχάλη Τούμπουρο

ΕΧΑΣΕ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ Ο ΜΙΧΑΛΗΣ Σ. ΤΟΥΜΠΟΥΡΟΣ

“Καθό ταξίδι εύχομαι να έχει η ψυχή σου, Τώρα μείναν οι άγγελοι να υμνούν τη μουσική σου”

Α, ρε Μιχάλη πώς τα φέρνει έτσι η ζωή; Στο προηγούμενο φύλλο σε υμνούσαμε, τώρα σε νεκρολόγουμε.

Ο Μιχάλης Σ. Τούμπουρος, τραγουδιστής, συνθέτης, στιχουργός, αθλητής και πυρηνικός γιατρός άφησε την τελευταία του πνοή στην άσφαρτο, στην Καθαμάτα (3/3/2010), όταν η μοτοσυκλέτα που οδηγούσε έφυγε από την πορεία της και προσέκρουσε σε κοιλόνα της ΔΕΗ.

Πολλοσύνθετο ταλέντο με μεγάλη προσφορά, ακάματος εργάτης του πνεύματος, με το θάνατό του βύθισε σε πένθος την οικογένειά του, συγγενείς, γνωστούς και φίλους, και όλο το λαό της Καθαμάτας.

Για την προσφορά του ως γιατρός και την εν γένει προσωπικότητά του πολλά μπορούμε να πούμε και να γράψουμε. Τη στιγμή, όμως, αυτή, που η θλίψη μπουκώνει το στόμα και το χέρι είναι ανήμπορο να πιάσει το μοθόβι παραμερίζουμε και δίνουμε το λόγο στον Πρόεδρο του Ιατρικού Συλλόγου Μεσσηνίας κ. Γιάννη Σπυρόπουλο, που εκφωνώντας τον επικήδειό του “ζωγράφισε” αληθινά την προσωπικότητά του και παρουσίασε την προσφορά του στο λαό της Μεσσηνίας.

«ΧΙΛΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΚΑΙ ΕΝΑ ΣΤΕΡΝΟ ΑΝΤΙΟ ΣΤΟ ΜΙΧΑΛΗ ΤΟΥΜΠΟΥΡΟ

Υπάρχουν στιγμές, που τα λόγια βγαίνουν δύσκολα και που οι λέξεις φαντάζουν ανούσιες και χωρίς περιεχόμενο στο χαρτί και στον προφορικό λόγο.

Υπάρχουν επίσης στιγμές, σαν και τούτη τώρα, που ξαφνικά ανακαλύπτουμε ότι γινόμαστε φτωχότεροι, χάνοντας για πάντα αξιόλογους και πολυτίμους συνανθρώπους μας, όπως συνέβη με το αναπάντεχο άκουσμα του θανάτου του ΜΙΧΑΛΗ ΤΟΥΜΠΟΥΡΟΥ.

Ένας άλλος γιατρός, ένας ακόμη λειτούργος Υγείας, μέλος του Συλλόγου μας, πάει να συναντήσει τους φίλους και συναδέλφους του, που τίμησαν την άσπρη μπλούζα του λειτούργου γιατρού, προσφέροντας πάρα πολλά στην κοινωμία της Καθαμάτας και της Μεσσηνίας.

Όμως Μιχάλη μου...

Όμως Μιχάλη μου, κι αν μπορούσαν να φτάσουν ως εσένα τα λόγια μου, στον Παράδεισο των μακαρισμένων που στυλώθηκες, ίσως κάποιο κίνημα ανυπομονησίας θα χαλούσε την υπερούσια γαλήνη σου και κάποιοι μορφασμός θα διπλώνε τα μαρμαρωμένα χείλη σου.

Όλα τα ζητήματα και οι έγνοιες που μας ανατράζουν, οι αγώνες και τα ιδρώματά μας, δεν αξίζουν μπροστά στην αιωνιότητα, όσο αξίζει το καρφί του θανάτου σου, που σε κάρφωσε.

Επιλέγοντας το καθαρότατο άθος της μουσικής και υποτάσσοντας την ύλη σε γλωσσική και μουσική αρμονία, χωρίς να παραμορφώσεις την πραγματικότητα και χωρίς να απαρνηθείς το φυσικό στοιχείο πέτυχες την πνευματική επικοινωνία ως έκφραση της ζωής με την τριπλή υπόσταση: της αλήθειας, της αρτιότητας και της αγαθότητας.

Γι' αυτό κι εγώ στέκομαι ενός “ΜΟΝΟΛΟΓΩΝΤΑΣ...”

Η εύρωστη τέχνη μόνη κατακτά την αιωνιότητα. Και οι θεοί πεθαίνουν, αλλά οι στίχοι μένουν δυνατότεροι του χάλυβος. Κι εσύ, σφράγισες την τέχνη σου με το σφράγισμα της ζωής σου.

Χρίστος Α. Τούμπουρος

Η αναπάντεχη και δυσάρεστη είδηση, του θανάτου του ΜΙΧΑΛΗ, λύπησε παλιούς και νέους γιατρούς, αλλά και πλήθος κόσμου, που είχαν την τύχη να τον γνωρίζουν.

Ο ΜΙΧΑΛΗΣ ΤΟΥΜΠΟΥΡΟΣ γεννήθηκε στην Άρτα το 1959, πήρε το πτυχίο της Ιατρικής από το Πανεπιστήμιο Αθηνών το 1985 και απέκτησε την ειδικότητα της Πυρηνικής Ιατρικής το 1991. Εκπλήρωσε τη στρατιωτική του θητεία στο πεζικό ως Ανθυπίατρος.

Από το Φεβρουάριο του 1992, προσέφερε τις υπηρεσίες του στους κατοίκους της; Μεσσηνίας και όχι μόνο.

Με τη σύζυγό του ΕΛΕΝΗ ΠΕΤΡΟΥΛΕΑ απέκτησε δύο κόρες, τη Ματρίλτα και την Αναστασία.

Για τη μακροχρόνια προσφορά του, προσπαθώ να βρω λέξεις, για να συνοψίσω την προσωπικότητα και το χαρακτήρα του, χωρίς ελάχιστη υπερβολή και χωρίς να τραυματίσω τη σεμνότητα και την απλότητα που τον διέκρινε.

Ήταν απλός και ήπιος, αγνός στο ήθος και αφοσιωμένος στον ιδανικό του κόσμο. Προσωπικότητα φωτεινή και καταξιωμένη.

Προσιτός και ευγενικός, πάντα έτοιμος να προσφέρει τις Ιατρικές του υπηρεσίες και συμβουλές, με αίσθημα ευθύνης και κατανόησης.

Το χαμόγελο, η μετριοπάθεια και η ευγένειά του, αποτελούσαν χαρακτηριστικά στοιχεία του χαρακτήρα του.

Μια ανοιχτή αγκαλιά για όλους μας ήταν ο ΜΙΧΑΛΗΣ.

Οι επιστημονικές, καλλιτεχνικές και κοινωνικές ευθύνες του δεν τον εμπόδισαν στο να είναι πιστός και αφοσιωμένος στην οικογένειά του και στους φίλους του.

Υποδειγματικός οικογενειάρχης, σοβαρός, ήπιος και απερίττος στην καθημερινή του ζωή, απέφευγε τη δημοσιότητα και δίδασκε με το ήθος του το σωστό δρόμο.

Για όλα αυτά τα χαρίσματα και για όλες αυτές τις αρετές, ο ΜΙΧΑΛΗΣ ΤΟΥΜΠΟΥΡΟΣ, ήταν σπουδαίος Ιατρός και άνθρωπος! Άνθρωπος του πνεύματος, του λόγου και των τεχνών, δίκαια θεωρούνταν μια εξαιρετική και καθήλιεργημένη προσωπικότητα στο χώρο της Μεσσηνίας και όχι μόνο.

Χάσαμε δυστυχώς έναν εξαιρετικό άνθρωπο, μια προσωπικότητα πολυήπληρη, έναν αξιόλογο συνάδελφο, με προσφορά όχι μόνο στην Ιατρική Επιστήμη, αλλά και στον πνευματικό πολιτισμό του τόπου μας.

Η απουσία του αφήνει ένα δυσαναπλήρωτο κενό στον Ιατρικό Σύλλογο Μεσσηνίας. Υπήρξε ένας από τους πιο αγαπητούς στα μέλη του Συλλόγου μας και στον κόσμο της Μεσσηνίας συνάδελφος.

ΜΙΧΑΛΗ

Το δικό σου διακριτικό πέρασμα ήταν και θα παραμείνει στη μνήμη μας, σαν μέτρο αξιοπρέπειας και ευθύνης, σαν ζωντανό παράδειγμα φιλοτιμίας, απλότητας, σεμνότητας και προσφοράς.

Γιατί πρότυπα ήθους, αξιοπρέπειας και φιλοτιμίας, είναι εξαιρετικά χρήσιμα και αναγκαία σε μας, και στους επερχόμενους, για να φωτίζουν και να μας δείχνουν το δρόμο που ΣΥ δάβηκες.

Από τα βάθη της καρδιάς μας βγαίνει κάτι σαν ικε-

σία και σαν ευχή., Να 'ναι ευλογημένο το όνομά σου και αιώνια η μνήμη σου ΜΙΧΑΛΗ.

Εμείς θα σ' έχουμε πάντα στην καρδιά μας... Δεν θα σε ξεχάσουμε ποτέ!!!

Ο Ιατρικός Σύλλογος Μεσσηνίας αποχαιρετά με ευγνωμοσύνη τον καθό, τον αξιοπρεπή Συνάδελφο, γιατί τίμησε το Ιατρικό Σώμα με την προσφορά του και τη συμπεριφορά του και με περισσή θλίψη του απευθύνει χίλια ευχαριστώ και ένα στερνό αντίο.

Στις κόρες του, στη γυναίκα του, στην αδελφή του, στους γονείς του και σε όλους τους βαθιά τεθλιμμένους οικείους του, εκφράζει την απέραντη συμπάθεια και τα θερμά συλλυπητήρια ολόκληρου του Ιατρικού Σώματος.

Καθό ταξίδι φίλε.

Σπυρόπουλος Ιωάννης, Πρόεδρος Ιατρικού Συλλόγου Μεσσηνίας»

Η Αδελφότητα εκφράζει στους συγγενείς του τα θερμά συλλυπητήρια.

“Το τραγούδι και το θέατρο έχουν έναν κοινό τόπο: Το λόγο. Ένα τραγούδι είναι μια σύντομη χρονικά θεατρική πράξη. Το θέατρο απ' την άλλη εσωκλείει τη μουσική, το ρυθμό. Πίσω απ' όλα όμως δεσπόζει η ανάγκη της δημιουργίας, της έκφρασης και της επικοινωνίας με αλλιώτικους απ' την καθημερινότητά μας κωδικούς. Κρυφούς κωδικούς που μαγεύουν. Μια άλλη οπτική των πραγμάτων, ας πούμε... Μια άλλη διάσταση... Αλλοίμονο μας αν δεν μπορούμε να επαναπροσδιορίσουμε τις συντεταγμένες μας κι αν δεν ελανεξαιτάσουμε, από καιρού εις καιρόν, τα δεδομένα μας, αυτά που αγαπάμε, αυτά που ζούμε, αυτό που είμαστε κι αυτό που στοχεύουμε. Μ' όλοιο κόστος! Είναι ο μόνος τρόπος (όσο επώδυνος κι αν είναι) για να ανακαλύψουμε τις ανούσιες επάρσεις μας και τα λάθη που ελλοχεύουν σε κάθε γωνιά της ρότας μας. Κι ας μας ξεντνάει αυτός ο τρόπος τα βράδια κι ας παίρνουμε τους δρόμους κάθιδροι κι ας φεύγει η γη κάτω απ' τα πόδια μας κι ας μένουμε γυμνοί κι απροστάτενοι στις κρίσεις των “γνωστικών” γύρω μας... Ίσως έτσι μπορούμε να αγαπήσουμε ουσιαστικά ό,τι είναι να αγαπήσουμε!”

Μιχάλης Τούμπουρος

“Σε ουρανούς μποιγιάς πετάς και πας...”

Γράφει ο Κωνσταντίνος Τσάλλιας

“Πήκτωσε το βράδυ. Λιγότεψε και ο αχός από τα κυπαρίσσια. Ανάψανε οι λαμπάδες τ' ουρανού. Όλα ήταν γάλα... γάλα... θουλακι... και σπίθες. Το ποτάμι μουρμούριζε μες στον ύπνο του κρυφά παραμιλητά. Το παιδί εκείνο το βράδυ δεν κοιμήθηκε... ολόκληρο το βράδυ. Έγραψε το πιο μικρό, το πιο μεγάλο του παραμύθι. Την αυγή ξεκίνησε. Ήταν... παρηγορημένο. Είχε καταφέρει όλη τη νύκτα να μετρήσει τ' άστρα. Να τα μετρήσει όλα... σιγά σιγά... ένα ένα... Όλα και τα βρήκε σωστά”.

Σαν πρωτάκουσα την άσχημη είδηση για το φευγικό από τον μάταιο τούτο κόσμο του Μιχάλη μας, πάγωσε το αίμα μου. “Δεν είναι δυνατόν”, είπα. Προσπαθώντας να συνειδητοποιήσω το απίστευτο και συνάμα συνταρακτικό γεγονός, στο μυαλό μου ήρθε το λογοτεχνικό αριστούργημα του Μενέλαου Λουντέμη: “Ενα παιδί μετράει τ' άστρα”, απ' όπου και το παραπάνω απόσπασμα. Ο πρωταγωνιστής του κλασικού αυτού δημοσηφνηματος, ο μικρός Μέλιος, μετρά τ' άστρα, όπως μετρά και τα όνειρά του,

με αγωνία, προσδοκίες και αγάπη για τη ζωή. Μα την αλήθεια, λες και το βιβλίο ήταν η αυτοβιογραφία του Μιχαήλ. (Εμείς, έτσι τον μάθαμε κι έτσι τον αποκαλούσαμε).

Ο Μιχαήλ ήταν ένα παιδί με όνειρα... Πολλά όνειρα. Ήταν όμως και από τους τυχερούς, αφού κατάφερε όλα αυτά να τα πραγματοποιήσει και μάλιστα με ιδιαίτερη επιτυχία. Αν ρώταγες κάποιον, αν

γνωρίζει τον Μιχάλη τον Τούμπορο, θα σου έλεγε: "ποιον τον γιατρό;". Αλλά θα σου απαντούσε καταφατικά: "ναι, τον μουσικό". Τι από αυτά ήταν; Για μένα, πάνω απ' όλα, ήταν "νήσοις", καθώς σύμφωνα με την ετυμολογία της λέξης, ποιούσε ήθος. Αυτό πάνω απ' όλα. Από 'κει και πέρα σαν οντότητα, σαν ψυχή, ακόμη και σαν επαγγελματία, ήταν μεγάλος καλλιτέχνης.

Πόσο δεν έχουν γιατρευτεί τα χέρια του...

Πόσοι δεν έχουν ταξιδέψει από τα τραγούδια του...

Πόσοι δεν έχουν προβληματιστεί από τους στίχους του...

Πόσοι δεν ομόρφυναν από τους πίνακες που ζωγράφιζε... και

Πόσοι δεν ψυχαγωγούνταν από τα θεατρικά έργα που δημιουργούσε και έπαιξε ως ηθοποιός;

Εραστής της τέχνης... Αυτός ήταν ο Μιχάλης. Και η ιατρική ήταν τέχνη γι' αυτόν. Όλα τα υπόλοιπα, βέβαια, ήταν το νόημα της ζωής του, όπως έλεγε. Κάπως έτσι αναφέρθηκε και για τη μεγάλη του αγάπη, τη μουσική, στο διαδικτυακό τόπο eorfeas.gr, λίγο καιρό πριν μας αφήσει. (24/10/2009). **"Για μένα το να κατασκευάζω τραγούδια είναι το όχημα που χρησιμοποιώ για να μεταβώ σε τόπους δύσβατους και μυστικούς και μέσα από 'κει να γυρεύω μια επαφή με τους γύρω μου. Όποια και να 'ταν η επαγγελματική μου ιδιότητα, την ίδια ανάγκη μου θα υπηρετούσε αυτού του τύπου η μουσική μου ενασχόληση".**

Η αγάπη του, το πάθος, αθάνατη και η μεγάλη του ικανότητα στις τέχνες, τον έφερε να παίρνει το τρίτο βραβείο στους "Αγώνες Ελληνικού Τραγουδιού" του Μάνου Χατζιδάκι το 1991, να συμμετάσχει στο μουσικό "Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης", να συνεργάζεται με το ΔΗΠΕΘΕ Καλαμάτας και με τα θεατρικά σχήματα

"Θεατρική Διαδρομή" και "ΣΥΝ 1". Τελευταίο άφησα το μεγάλο γι' αυτόν στοίχημα που έπαιξε και κέρδισε: να ακουστούν τα τραγούδια του από μεγάλες φωνές που αγάπησε, όπως της Χαρούλιας, του Μανώλη, του Λάκη, του Λαυρέντη, του Διονύση, του Μπάμπη...

Σύγχρονος Μίδας, ποιόν, ο Μιχάλης μας, αφού με ό,τι καταπιανόταν γινόταν χρυσός. Ο ήλιος μας σοφά λείει ότι "δου καρπούζια δε χωρούν στην ίδια μασχάλη". Οι κανόνες και οι παροιμίες, όμως, έχουν τις εξαιρέσεις τους. Και εξαιρεση αποτελούσε ο Μιχαήλ. Κάτω από τα φτερά του σκέπαζε όλες του τις αγάπες και καμία δεν ήταν παραπονεμένη.

Ήρθε, όμως, εκείνο το άκαρδο ξημέρωμα της 3^{ης} Μαρτίου 2010 που μας στέρησε την παρουσία του για πάντα. Έφυγε "πετώντας" με τη μηχανή του για να συναντήσει τον συνονόματο παππού του, στους ουρανούς. Ο ένας θα είναι περήφανος για τον ήλιο. Τα αγγελικά φτερά τους θα μάς σκεπάζουν και θα μάς δίνουν δύναμη να συνεχίσουμε...

"Μονοηλώντας" και κλείνοντας Μιχάλη μας, σου ζητώ μια χάρη: από 'κει ψηλά που μάς βλέπετε στείτε 'τ' άρωμα αυτό που φοράς" στον καθένα από μας που σ' αγαπάμε, για να μάς ευωδιάσεις με ήλιες σταγόνες πάθους, ομορφιάς, αγάπης, πάθους, έρωτα για ζωή. Έτσι να γίνουμε και μεις καλύτεροι... Καλό ταξίδι αγαπημένε μας Μιχαήλ...

Πιστεύω ότι η Ιατρική όπως και όλες οι επιστήμες, όταν καλώς ή κακώς ασκούνται για βιοπορισμό είναι ταυτόχρονα και επιστήμες αλλά και "επαγγέλματα". Τη διαφορά κάνει η προσέγγιση κάθε κομματιού της ζωής μας, ακόμα και του επαγγέλματός μας, ανάλογα με τα βιώματά μας, την προσωπικότητάς μας, το κώδικα αξιών μας και την κοιλτούρα μας και σε αυτό το βαθμό η Ιατρική - Επιστήμη - Επάγγελμα διατρέχει και ενίοτε... κατατρέπει και τη μουσική μου δημιουργία.

Μιχάλης Τούμπορος

ΕΓΡΑΨΕ Ο ΤΥΠΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΙΧΑΗΛ

"Ο Μιχάλης Τούμπορος, παράλληλα με την ιατρική του ασκούσε ως επάγγελμα, είχε γράψει μουσική και τραγουδιό για πάνω από 15 θεατρικά έργα, ενώ είχε παρουσιάσει τραγουδιό του σε διάφορες εκδηλώσεις και μουσικές σκηνές της Αθήνας"

"Ο Μιχάλης ήταν επιστήμονας - εραστής της τέχνης, και θα περάσει στην ιστορία ως τέτοιος..."

"Η Καλαμάτα σήμερα θρηνεί έναν άνθρωπο που έφυγε νωρίς, έναν άνθρωπο που έφυγε πρόωρα, στα 51 μόλις χρόνια του, αλλά που πρόλαβε να αφήσει ανεξίτηλη τη σφραγίδα του στα πολιτιστικά πράγματα της πόλης."

"Η πηγαία έκφραση και το ταλέντο του δεν θα βρουν ξανά την ανταπόκρισή τους στον χώρο, αν και αυτά που μας άφησε με την παρουσία του είναι πολλά και θα συνεχίζουν να μας εμπνέουν".

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

λάξεις ποτέ. Η ομάδα είναι η μήτρα που κάθε Σαββατοκύριακο σε τρέφει, σε ανασταίνει, σε αναγεννά, σε πληγώνει αλλά και σε παρώνει... Ποτίζει την "αποσταμένη ελπίδα" των βάζελων πως, κάποτε, φέτος, του χρόνου, μετά 10 χρόνια, δηλαδή, "όταν βγάλει ο ήλιος κέρατα", "θα το πάρουμε και θα το σηκώσουμε το... τιμημένο!", ή όπως αλλιώς θέλετε να το πείτε. Ελεύθερα...

Το ποδόσφαιρο σε ηρεμεί. Αυτό έγινε και φέτος, τέλη Αυγούστου στο χωριό. Μόλις άρχισε ο ποδοσφαιρικός αγώνας - ο θρύλος έπαιξε, εκεί στο μαγαζί της Κασσιανής, τα πάντα ησυχάσαν, λες και κάποια θεία δύναμη επέβαλε άκρα του χώρου σιωπή. Λίγα συνθήματα στην αρχή ακούστηκαν για τους Παναθηναϊκούς. "Ούτε ΜΕΓΚΑ ούτε ΟΥΕΦΑ, στον ΑΝΤΕΝΝΑ για να βλέπετε τη Βέφα". Αμέσως ησυχάσαμε και απαλλαγίκαμε από τις μεταφυσικές αγωνίες πολλών - και μάλιστα του Προέδρου μας - και τα ονειράτα τους να φτιάξουν άλλη μια εκκλησία στο χωριό. Το μόνο που δεν λύσαμε ήταν ότι δεν καθορίσαμε το μέγεθος που πρέπει να έχει το γλωσσίδι της καμπάνας. Το αφήσαμε στη διακριτική ευχέρεια του Ζάραγκα μιας και αυτός έταξε ότι θα δωρίσει την καμπάνα...

Και τώρα πλέον αφού μαζετήκαμε στα καρβούκια μας με την ελπίδα παραμόσκαλα την Κυριακή το βράδυ που γίνεται ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΥΡΙΑΚΗ, "κολλημένοι με τη μπάλα" παίρνουμε δύναμη, αέρα και αναπτύσσουμε το πείσμα και τη διάθεσή μας για να αντιμετωπίσουμε όχι μόνο το ποδοσφαιρικό, αλλά και το κοινωνικό γίγνασμα της καθημερινότητας. Έτσι για να αμψώξουμε τη βδομάδα.

Ποδόσφαιρο... Πρώτη επιλογή. Μ' οποιαδήποτε λει-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ

PANTEBOY

(Μουσική - Στίχοι Μιχάλης Τούμπορος)
Τραγουδι: Χάρης Αλεξίου

Στροβιλίζει τα λόγια σου, ο αέρας του χρόνου.
Ορθος μένεις στη μέση της σκόνης και με κοιτάς.

Αστραπές δε φοβάσαι, τα δάκρυα λασπώνουν τα πέλματα
μα εσύ κανονικά προχωράς.

Στρίβεις το κλειδί, τα φώτα ανάβεις
και με φόρα με προσπερνάς.

Μένω πίσω, με μια σπασμένη καρδιά, το άρωμά σου
κι ό,τι παίρνει ζωή σαν το ακουμπάς.

Ραντεβού, μα το χρόνο, όποτε θες...

Να μαθαίνω απ' όσα σε κάνουν μωρό μου τα βράδια και κλαίς...

Κόμπο στο κόμπο, σχοινί που δεν άντεξε
κι έσπασε και έπεσε και έγειρε σ' άλλη αγκαλιά.

Κι έμεινε ο κόμπος, στυφός και μίζερος κι άδειος.
Πιστεύω πια, ζω την κακή σου πλευρά.

Με στόμα κλειστό, συνωστίζομαι εδώ για να πω
μα η φωνή σου με βρίσκει, μου παίρνει 'τ' αφτιά.

Σου 'χα πει είναι θέμα ευθύνης, ντροπής
μα η ψυχή μου γυμνή στο καθρέφτη, αλλά μετρά...

Ραντεβού όπου θες, όποτε θες.

Να μαθαίνω απ' όσα σε κάνουν μακριά μου τα βράδια και κλαίς...

Μακριά σου τ' ζω η εχθρική. Η μνήμη σου λόγχη,
που σχίζει του νου τις θόβες στυγνή...

Τυπική μες στο πλήθος, με αμήχανο ύφος.
Με ήχο σακάτη, η φωνή μου φευγάτη στεγνή.

Σε ψάχνω παντού με βλέμμα τρελού, που ξανά
πιο κοντά είσαι μακριά του απ' ότι παλιά...

Στην ομίχλη του κόσμου απλώνεις μετάξινο νήμα,
σημάδια αφήνεις που μένουν νωπά...

Ραντεβού μα το χρόνο, όπως θες,

Να μαθαίνω απ' όσα σε κάνουν μακριά μου τα βράδια και κλαίς...

τουργία.

Είτε ως παίχουσα φαντασία και ακραίες έως απελπισία απόπειρες ηρωικής ατομικής ανάπτυξης. Πλούσιος συνδυασμός ελιγμών, λύσεων, προτάσεων. Ποικιλία χειρισμών. (Πελέ, Μαραντόνα, Γιάργος Νίκου).

Είτε με λογική έξαρση, ψυχρά και υπολογιστικά, χωρίς πλατειασμούς και χασμάτα στη δράση. (Μπέκαμ, Βαγγέλης Τάσιος).

Είτε συνδυασμός ορθολογισμού με αυτοσχεδιαστική πειθαρχία. (Τάκης Ζάραγκας, όταν μαγειρεύει αβγά...).

Ζήτω, λοιπόν, το ποδόσφαιρο.
Το ποδόσφαιρο που έχει περισσότερο αθλητική ηθική, λιγότερη επαγγελματική τυποποίηση, μεγαλύτερο ατομικό οίστρο, αλλά κυρίως έναν έντονο σχεδιαστικό ενθουσιασμό. Λες και παίζει ο Κατσάνος πρέφα...

Κάπως έτσι θα ήθελα να είναι τα πράγματα...
Αμ, δε. Οι φανέλες των ποδοσφαιριστών μετατρέπηκαν σε μαρκίζες πολυεθνικών. Οι παίκτης μισθοφόροι ξένων χωρών. Οι ομάδες παραρτημένα εφοπλιστών και μεγαλοεπιχειρηματιών. Κι εγώ ποιος είμαι; Εγώ, να θλιβόμαι για την κακή απόδοση των Αργεντινών, Βραζιλιάνων κ.α ποδοσφαιριστών; Τι είναι η ομάδα μου; Κάποτε ήταν η σημαία, το πανηγύρι, ο χαβαλός, το μέγα τζερτζελο. Σήμερα μοιάζω μ' ένα ξένο στο σπίτι μου, στην ομάδα μου. Κρίμα.

Έτσι, όπως είναι και η Ελλάδα σήμερα με την παγκοσμιοποιημένη αγορά.

Κάποτε στο σχολείο οι προπαγανδιστές της "Εθνοσωτηρίου Επανάστασως" μας μπουμπουλιάζαν το κεφάλι με το σύνθημα: *Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών.*

Το σύνθημα αυτό έγινε:

Ελλάς Καθολικός Διαμαρτυρομένων.

Σήμερα το αλλάξαμε:

Ελλάς Ξένων Ιδιοκτητών.

Χρ. Τούμπορος

(Συνέχεια από τη σελίδα 6) Άρτα σε ένα video - club και ζήτησε μια κασέτα με θέμα: "ο Παναθηναϊκός Πρωταθλητής". Να, η απάντησή της υπαλήθου.

-Κοιτάξτε, κύριε αριστερά στο τρίτο ράφι. Εκεί υπάρχουν DVD με **επιστημονική φαντασία**. Ίσως σας καλύψουν.

Αυτά είπε η αθεόφοβη και ο Βίρας γύρισε στην Αγναντα και από τα νεύρα του έσφαξε όλα τα κουνέλια. Νόμισε ότι αυτά γκαντεμιάζουν την ομάδα του. Μετά από ένα μήνα βγήκε στην Κασσιανή. Πώς λέμε "απεργία πείνας;". Αυτός έκανε "απεργία καφεναίου".

Ο Κατσάνος μετά την αρκούδα που είδε στα Στρανά, για να ηρεμήσει πήγε κατευθείαν στα Γιάννενα και αγόρασε Εισιτήριο Διαρκείας του Π.Α.Σ. ΠΙΑΝΝΕΝΑ, προκειμένου να ξεχάσει τη λαχτάρα που τράβηξε. Το ποδόσφαιρο ως ψυχοηρεμιστικό. Άλλοι πήγαν στη Θεσσαλονίκη -ορκίζονταν τα παιδιά τους-, δεν έμειναν στην ορωμοσοία, αλλά έφυγαν κατευθείαν αντί για Άρτα και Γιάννενα πήγαν στην Αθήνα να δούνε τον Ολυμπιακό. Ακόμα και το μαχαίρι με το οποίο καθάριζαν τα μήλα στο δρόμο ο ένας το ξέχασε στην τσέπη του. Κινδύνευσαν να πάνε αυτόφωρο... Μη με ρωτάτε ποιοι είναι. Γαύροι περιλαμπροί... Τι να θυμηθεί κανείς. Τα ρούχα που έχασαν (τους τα έκλεψαν;) στην Βαρκελώνη;

Και στη λογοτεχνία εισχώρησε κυριολεκτικά το ποδόσφαιρο. Δεν θυμάμαι ποιος ποιητής είχε πει το περίφημο: "Αλλάζω τα ποιήματά μου με μια ντερίμπλα του Χατζηπαναγιώτη". Κι ένας άλλος όταν τον ρώτησαν από ποιο αφορμάτα για να γράψει ποίηση απάντησε: "Από τη μάνα του Βάζελου!".

Φίλους αλλάζεις, σπίτι αλλάζεις, επάγγελο αλλάζεις, γυναίκα αλλάζεις. Εύκολο είναι. Ομάδα, όμως, δεν αλ-

ΙΣΤΟΡΙΚΗ – ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΖΟΥΜΕΡΚΩΝ

1. Οι απαρχές της

Η Ι.Λ.Ε.Τ. ιδρύθηκε το 1998 από μια ομάδα παλιών συμμαθητών του Γυμνασίου Αγνάντων.

Κίνητρό τους, η αγάπη και η αγωνία τους για το μέλλον των Τζουμέρκων.

Με το πέρασμα της πρώτης δεκαετίας η Ι.Λ.Ε.Τ. κατάφερε να εμφανιστεί στους απανταχού Τζουμερκιώτες την ίδια αγωνία για τον τόπο του. Αγκάλιασε και ένωσε –χωρίς διακρίσεις– όλα τα Τζουμέρκα.

Για πρώτη –ίσως– φορά οι Τζουμερκιώτες συνειδητοποίησαν πως η όμορφη αυτή γωνιά της πατρίδας μας μπορεί να πετύχει πολλά όταν δράσουν συλλογικά, παραμερίζοντας τον στείο τοπικισμό.

Κάθε γωνιά των Τζουμέρκων έχει τη δική της ξεχωριστή ομορφιά, κι όλα μαζί τα Τζουμέρκα μια αλλοτινή φυσιογνωμία, που τα κάνουν να ξεχωρίζουν από τις άλλες περιοχές της πατρίδας μας.

Αυτά τα πλεονεκτήματα η Ι.Λ.Ε.Τ. προσπάθησε να τα εκμεταλλευτεί και να τ' αναδείξει προβάλλοντάς τα, προς όφελος της περιοχής μας.

11. Οι δράσεις της

Σύμφωνα με τους καταστατικούς στόχους της Εταιρείας μας, δόθηκε προτεραιότητα στην περι-συλλογή και τη διάσωση του ιστορικού, λαογραφικού, γλωσσικού και αρχαιολογικού υλικού, στην έρευνα και τη μελέτη της προγενέστερης και της σύγχρονης τοπικής ιστορίας, της λαϊκής τέχνης και κάθε κοινωνικής εκδήλωσης, στην περι-συλλογή των παλιών εθίμων και παραδόσεων, στην προβολή του έργου Τζουμερκιωτών που διακρίθηκαν και διακρίνονται στα γράμματα και τις τέχνες ή έπαιξαν και παίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο στο δημόσιο βίο της χώρας.

Έτσι, στα χρόνια της λειτουργίας της η Ι.Λ.Ε.Τ. προγραμματίσει και υλοποίησε σημαντικές δράσεις που είχαν σαν αποτέλεσμα να προστεθεί ένα ακόμη λιθαράκι στην πνευματική και πολιτιστική ανάπτυξη των Τζουμέρκων.

Συγκεκριμένα:

1) Συμμετέχει διαρκώς και ενεργ-

γά στα πολιτιστικά και πνευματικά δρώμενα της περιοχής μας – κι όχι μόνο.

2) Εκδίδει ανελλιπώς από το 1998 το ετήσιο περιοδικό της «ΤΖΟΥΜΕΡΚΙΩΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» που έχει γίνει το «σήμα κατατεθέν» της Εταιρείας μας, με λίαν επαινετικά σχόλια από τον τοπικό και αθηναϊκό τύπο.

3) Διοργάνωσε το 2005 στους Χουλιαράδες, ημερίδα με θέμα: «Για μια ανάπτυξη στα Τζουμέρκα τον 21ο αιώνα», (έχουν εκδοθεί πρακτικά).

4) Διοργάνωσε ημερίδα αφιερωμένη στο μεγάλο Τζουμερκιώτη φωτογράφο Κώστα Μπαλάφα (Βουλγαρέλι).

5) Διοργάνωσε ημερίδα για τον εκλιπόντα εκπ/κό – συγγραφέα κ. Στέφανο Φίλο, στα Άγναντα (εκδόθηκε «ειδικό αφιέρωμα»).

6) Οργάνωσε και λειτουργήσει τη βιβλιοθήκη της με έργα Τζουμερκιωτών και μη, που έχουν σαν θέμα τα Τζουμέρκα (Άγναντα).

7) Οργάνωσε και λειτουργήσει το πρώτο Λαογραφικό της Μουσείο στα Άγναντα.

8) Οργάνωσε και λειτουργήσει την πρώτη της Πινακοθήκη, με φωτογραφίες του Τζουμερκιώτη φωτογράφου Κώστα Μπαλάφα, (Βουλγαρέλι).

9) Κορωνίδα όλων, η διοργάνωση του 3ήμερου «1ου Επιστημονικού Συνεδρίου για τα Τζουμέρκα: ο τόπος –η κοινωνία– ο πολιτισμός, διάρκεια και τομές» τον Ιούνιο του 2006, που έγινε στα Άγναντα – Πράμαντα – Βουλγαρέλι – Ματσούκι (έχουν εκδοθεί πρακτικά).

Η δράση της δε σταματά, συνεχίζεται.

Έτσι, για το καλοκαίρι του 2010 έχει προγραμματιστεί επιστημονική ημερίδα με θέμα: «Η τοπικότητα του Πολιτισμού των Τζουμέρκων», που θα πραγματοποιηθεί στις 31 Ιουλίου στα Πράμαντα.

Επίσης, βρίσκεται σε εξέλιξη από ομάδα έρευνας που έχουν συσταθεί σε πολλά χωριά των Τζουμέρκων, η συγκέντρωση του γλωσσικού ιδιώματος και των τοπωνυμίων της περιοχής μας.

Ακόμη, έχει δρομολογηθεί η διοργάνωση επιστημονικού συνεδρίου με θέμα: «Η ιστορία της περιοχής των Τζουμέρκων».

Με πρωτοβουλία της Ι.Λ.Ε.Τ. και σε συνεργασία με την Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Άρτας και το Δήμο Αγνάντων συζητείται η δημιουργία ενός πολιτιστικού φορέα των Τζουμέρκων, που θ' αναλάβει τον προγραμματισμό και τη διοργάνωση πολιτιστικών εκδηλώσεων ποιότητας στην περιοχή. Πρόκειται για ένα πολύ φιλόδοξο σχέδιο που, αν υλοποιηθεί, θ' αλλάξει τον πολιτιστικό χάρτη της περιοχής μας.

Για το Δ.Σ. της Ι.Λ.Ε.Τ.
Ο Α' Αντιπρόεδρος
Αθανάσιος Μακρής

Ο ετήσιος χορός μας και η Πίτα του 2010

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)
δρομή τους προς την Αδελφότητα μας. Στη συνέχεια, ο Αντιπρόεδρος κ. Χαρ. Ζάχος έκοψε την Πίτα με πολλές ευχές για το Νέο Χρόνο.

Ο παριστάμενος Πρόεδρος του Εκπολιτιστικού- Εξωραϊστικού Συλλόγου Αγνάντων κ. Κώστας Αρ. Παπακίτσος διαβεβαίωσε ότι το γλέντι που άρχισε στο χωριό της 2-1-2010 με την

κοπή της Πίτας του Εκπολιτιστικού Συλλόγου Αγνάντων, συνεχίζεται απόψε στο κέντρο της Αθήνας με την Πίτα της Αδελφότητας και θα κοφυρωθεί την Καθαρή Δευτέρα στα Άγναντα με αποκριάτικες εκδηλώσεις, όπως το «Γαϊτανάκι» κτλ, και κάλεσε όλους τους χωριανούς και φίλους να παραβρεθούν.

Χρ. Αρ. Παπακίτσος

Αναμνήσεις...

(Από το βιβλίο «Αποχαρτισμός»)

Το Σεπτέμβριο 1995 ανέβηκα από την Αθήνα στο χωριό μου (Παλαιχώρι Άγναντα). Κάθησα δέκα μέρες στο πατρικό μου σπίτι, δίπλα στη μάνα μου η οποία –ενενηντα χρόνων ακριβώς– «αναχωρούσε» ήσυχα... Και είχε ως το τέλος (Χριστούγεννα 1995) τέλεια ακοή και όλο το μυαλό της.

Σεπτέμβριος 1995. Γύρω της όλα τα παιδιά της. Έρχονταν και κάποιοι συγγενείς. Ανάβανε φωτιά, ατμόσφαιρα ήσυχη ζεστή, κουβεντιάζαμε του καλού καιρού...

Ενα βράδυ:

– Τι ωραία εκείνα τα παλιά πανηγύρια! είπαμε.

– Στις 24 Ιουνίου (Αϊ-Γιάννης) πηγαίναμε στο Ζίφκο και βλέπαμε και τους Γιαννάκηδες, το σόι της γιαγιάς...

– Και στην Ανάληψη πάνω στο βουνό! Θυμάστε με τι ζήλο ανεβαίναμε;.. Αχ, τα νιάτα, δύναμη που έχουνε!

– Θυμάστε τι χορό πατούσαν οι Στρανιώτες; Εκεί που φύλαζαν τα πρόβατα πιάνονταν απ' τα κλωνάρια των ελάτων και μάβαναν φυγούρες!

Καθώς μιλούσαμε, δίπλα στη μάνα μου εγώ της κράταγα το χέρι...

– Μάννα, καταλαβαίνεις τις κουβέντες μας;

– Ναι, παιδί μου! Με αξίωσε ο Θεός πολύ ωραίο τέλος. Πεθαίνα μεσ' στο σπίτι μου, και γύρω-γύρω τα παιδιά μου και μου φέρντε στο του να νιάτα μου και όλα εκείνα τα παλιά...

– Και 20 Ιουλίου στο πανηγύρι στον Αϊ-Λιά! Πως ανεβαίναμε εκεί; Και ούτε νιώθαμε την κόπωση! Και το μεσημέρι στους Χασαλευραίους που ήταν συγγενείς μας!

– Και 27 Ιουλίου Αϊ-Παντελεήμονας, στην πλα-

Γράφη η Αγγελική Ζολώτα
Καθηγήτρια - φιλόλογος
Τηλ. 210-6396642

τεία του χωριού γινόταν ο χαμός!

Μα τον Άγιο Κωνσταντίνο το χορό δεν τον αφήνω!

– Και σ' όλα τα πανηγύρια κυρίαρχη η ευγενική μορφή του Στάθη Ζάχου, που οι δοξαριές του βιολιού του ανασταίαν ζωντανούς και πεθαμένους!

«Με βλέπεις, μάννα, που γελάω και λες δεν έχω ντέρτι...»

Το ντέρτι το 'χω στην καρδιά, το βάσανο στα χέλια...»

– Και στις 6 Αυγούστου στο Παλιόχωρι μας! Ω, ρε μάννα μου, χορός!

– Στις 8 Σεπτεμβρίου κατεβαίναμε

στην Πλάκα... Στις 26 Οκτωβρίου στο εκκλησιάκι στο νεκροταφείο, Άγιος Δημήτριος... Στις 25 Νοεμβρίου στην Αγία Αικατερίνη στον Καταράχτη... Και πάντοτε ποδαρόδρομος στα κακοτράχαλα μέρη μας!

– Οκτώβριο, Νοέμβριο μαζεύουμε και τα σταφύλια απ' τις κληματαριές. Και τα πατούσαν εδώ στην άκρη της αλιής... Θυμάστε κάποτε που ήπιαμε κρασί καθώς έπεφτε απ' το βαρέλι στο καζάνι και μεθύσαμε όλα τα παιδιά και κουτουλάγαμε... παραλίγο να διαβούμε κάτω από τον τοίχο... Ευτυχώς, μας είδαν και μας περιμάζεψαν!

– Ετσι είναι ο μούστος! είπε σιγανά η μάννα μου. Σε βαράει κατακούτελα. Κάποτε ήμια και μια γίδα μούστο κι έτρεχε στο χωράφι σαν τρελή!

.....
Και συνεχίσαμε έτσι ως αργά, κορφολογώντας τους σταθμούς της ανακούφισης, που μ' αυτούς τόσο σοφά οι άνθρωποι εκείνοι τον καιρό είχαν διανθίσει τη δύσκολη ζωή τους.

(Την επόμενη φορά θα σας πω κι άλλα...)

Βλέπω, ακούω, σχολιάζω

(Συνέχεια από τη σελίδα 3)
είναι εκείνοι που, με δόλωμα το «επίτιμος», φαρούνουν μια ή περισσότερες δημόσιες θέσεις, με αμοιβές που θα έφταναν για 15-20 μισθούς νέων σαν και εσάς». Για τα γέλια και τα «συγγνώμη» που επακολούθησαν, ίσως γράψω άλλη φορά.

Επιτέλους εμείς οι Τζουμερκιώτες αρχίσαμε να μιλάμε. Και μιλάμε συναισθηματικά, μελωδικά, στοχαστικά, πνευματικά, δημιουργικά, ερευνητικά, καλαίσθητα. Όσα δεν είναι τους περασμένους αιώνες οι πρόγονοί μας, ή ελάχιστα είπαμε μερικοί, τα λέμε τώρα μαζιμένα εμείς οι νεότεροι Τζουμερκιώτες, ιδίως την τελευταία πενταετία! Τα λέμε, άλλοι πεζά, άλλοι ποιητικά, και άλλοι μελωδικά ή εικαστικά. Διηγήματα, μυθιστορήματα, ποιήματα, ιστορικές μελέτες, καταγραφή ξεκαθισμένης υποτιολαλίας και συλλογές αξιόλογων πολιτισμικών στα οικείων παρουσιάζονται καθημερινά σε αίθουσες λόγου και τέχνης σε πόλεις, αλλά και σε χωριά. Είναι τόσο πολλές οι πνευματικές δημιουργίες των συμπατριωτών μας Τζουμερκιωτών, που αδυνατούμε να τις παρακολουθήσουμε όλες. Εύγε στους δημιουργούς, εύγε σ' εκείνους που τους ενθαρρύνουν και προβάλλουν τις δημιουργίες τους. Πολλές φορές σκέπτομαι πόσο πιο καλά θα γυρρίζαμε τον τόπο μας και τους εαυτούς μας εάν οι πρόγονοί μας μπορούσαν να γράψουν και έγραφαν και πριν

από τον 20^ο αιώνα!

Μια ολιγόωρη επίσκεψη-«αστραπή» στα Άγναντα την Κυριακή της Αποκριάς, μ' έφερε μπροστά σε μια ευχάριστη έκπληξη! Είδα να αναβιώνει το παραδοσιακό «Γαϊτανάκι»! «Τα ακραία καιρικά φαινόμενα», με το τσουκτερό κρύο και την ακατάπαυτη «βροχοκιοιούρα» δεν εμπόδιαν τους αριστοτεχνικά μεταμορφωμένους χωριανούς μας χορευτές να πλέξουν και να ξεπλέξουν το «Γαϊτανάκι» στην πλατεία του χωριού μας στο ρυθμό των παραδοσιακών τραγουδιών και οργάνων και

υπό την προστασία των ανθεκτικών ομπρελών τους. Ήταν το δεύτερο επιτυχές πείραμα αναβίωσης του εθίμου που οργάνωσε με μεράκι ο «Πολιτιστικός - Εξωραϊστικός Σύλλογος Αγνάντων», στον οποίο ανήκουν πολλά εύγε και συγχαρητήρια! Η κακοκαιρία επέβαλε μεν τη σύντμηση του υπαίθριου προγράμματος, συνέβαλε δε στην επίσημη και χρονική επιμήκυνση του ολονύκτιου αποκριάτικου ξεφαντώματος, που εκτυλίχθηκε στη ζεστή και φιλόξενη αίθουσα του Κέντρου Διασκέδασης «Αποθήκη» των χωριανών μας Α^{ααα} Μπάριμα. ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ!

Ο Χάρις θυμάται

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)

χαλά σε μαχαλά ο επιτάφιος. Σταματά η «πομπή» στα σταυροδρόμια. Ο παπάς «ρίχνει» τρισάγιο.

Στις κοδέλες ένα φωτεινό φίδι από αναμμένες λαμπάδες τον συνοδεύουν.

Οι ψαλτάδες: «Ω γλυκό μου έαρ» ή «έρανον τον τάφο...».

Γυρρίζαμε όλοι στην εκκλησία, θέλαμε ν' ακούσουμε τη φωνή του Χαρίλαου Πολύζου από τα... Τάρταρα να λέει: «Και τίς εστίν ο βασιλεύς της δόξης;».

Μεγάλο Σάββατο το βράδυ. Με τα «καλά» μας στην Ανάσταση. Λαμπάδα άσπρη από το Μήτσο Ζιάραγκα, από τον Κώστα Κολιό, το Γιώργο Αηδόνη.

Οι μεγάλοι βάζανε στην άκρη της λαμπάδας πετρέλαιο για να πάρουν πρώτοι φως. Οι ψαλτάδες Κώστας Βρόντος, Χρήστος Χαλκιάς, Χρήστος Παπαγιάννης, Βασίλης Χριστοδούλου, χαρούμενοι έψαλλαν και ξανάψελαν το «κύματα θαλάσση» ώσπου να 'ρθει η ώρα δώδεκα.

Δεύτε λάβετε φως... «χαμός στην Ωραία Πύλη, ποιος θα πάρει πρώτος «ορίτζιναλ» φως κατόπι; Χριστός Ανέστη!!!

Οι χαρτεούρες πάνε κι έρχονται, έρχονται και τα χαμόγελα.

Ναι, Χριστός Ανέστη!!!

Η ώρα είναι δώδεκα. Παππού ξύπνα, βγήκε η Ανάσταση στην τηλεόραση!!!